

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 823

DE CLUB DER BEDELAARS.

20 cent

Zijn pet schuin op het hoofd, kwam hij lallend als een dronken man de steeg
inwaggelen.

NIEUWE SERIE

De Club der Bedelaars

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

De kennismaking.

De deur in de vestibule ging heel, heel langzaam open.

Zij bevond zich naast de monumentale trap, en was aan de andere zijde geflankeerd door het vergulde rasterwerk van de liftkooi.

De deur was dus in de schaduw of liever dat zou zij zijn geweest, als de groote middenlamp in de vestibule had gebrand.

Alles was echter duister, en dat was niet te verwonderen want het was bijna half twee in den nacht en alles in het deftige heerenhuis scheen te slapen. Behalve dan natuurlijk de man, die de deur zoo zachtjes deed bewegen.

De kier werd hoe langer hoe grooter, en eindelijk was zij breed genoeg doorgang te verleen aan dengen die op zulk een voorzichtige wijze de vestibule kwam betreden.

De man liet de deur op een smalle kier openstaan, misschien om zijn terugtocht te dekken, en stak toen haastig, zonder het minste

gerucht te maken, met groote, sluipende stappen de ruime vestibule in haar gansche breedte over

Het was klaarblijkelijk een man die gewend was, zijn aanwezigheid te verbergen, zoo hem dit noodig voorkwam.

Hij stond nu bij de voordeur, bekeek even de ketting dat wil zeggen — betastte die met zijn vingers, want er viel niet heel veel te zien bij het zeer zwakke licht, dat van een straatlantaarn naar binnen drong door het hooge tuimelraampje boven de deur.

Het onderzoek scheen hem tevreden te stellen, en hij nam de ketting behoedzaam uit de koperen sleut, zonder dat het metaal ook maar het minste geluid maakte.

Met dezelfde katachtige stappen liep de nachtelijke bezoeker naar de deur die zich rechts in de vestibule bevond, opende die zonder moeite, keek even rond, en deed toen

de deur weer dicht met een zacht knorrend geluid, dat misschien ongenoegen te kennen gaf.

En tenslotte begon hij de trap te beklimmen. Een muis had zelfs meer leven gemaakt dan de vilten zolen van den man veroorzaakten op den dikken looper.

Maar daarboven was het stikdonker, de man stond even stil, tastte in zijn zak, en haalde een elektrische zaklamp te voorschijn, een zoogenaamde fakkel, rond van vorm.

Hij knipte het lichtgevend instrument aan, en voor een ondeelbaar kort oogenblik trof het schijnsel zijn gelaat — een gelaat met breede kaken, kleine, dicht bijelkaar geplaatste oogen van een onbestemde kleur, en borstelige, in elkander gegroeide wenkbrauwen.

De man had de kraag van zijn colbert opgeslagen, en hij droeg een sportpet met groote klep.

Hij liet het licht van zijn lamp even door de ruime gang spelen, die hij nu bereikt had, legde toen het voorwerp op een klein tafeltje, bestemd om er kranten en brieven op te leggen, en bond zich een rooden, driehoekig opgevouwen zakdoek zoodanig voor het gelaat, dat er niet veel meer te zien viel van de oogen.

Tenslotte nam hij in de linker hand een versleten valies, in de rechter zijn lamp, en zette zijn tocht voort door het stille, slapende heerenhuis.

Nu en dan stond hij even stil om te luisteren, maar zijn geoeffend oor ving niet het minste gerucht op.

Bij de eerste de beste deur, hoog en breed als in een paleis, stond hij stil, en draaide weer met diezelfde langzaamheid, die hem tot een tweede natuur scheen te zijn geworden, den knop om.

Een oogenblik later keken de kleine roofdieroogen in een zeer groot vertrek, dat bijna een zaal mocht worden genoemd, en dat niet minder dan vijf hooge ramen had, waarvoor de gordijnen waren dichtgetrokken.

Er stonden fraaie, ouderwetsche meubelen, in den stijl van Lodewijk XV. Het was de groote receptiezaal van het huis, en dat wist de bezoeker blijkbaar niet, want hij trad de zaal binnen, misschien in de meening, dat hij hier wel ergens een buffet met fraai zilverwerk zou aantreffen.

Hij liet de deur openstaan, en vlug, stil gingen de vilten zolen over den parketvloer.

Behoedzaam trok hij de laden open van wat inderdaad veel op een buffet geleeek, en hij smoorde een vloek, want het meubel stond er alleen maar bij wijze van versiering, en de laden bevatten volstrekt niets, wat de moeite van het medenemen waard was.

Anders stond het met een paar fraai bewerkte zilveren vaasjes, die onmiddellijk in het valies verdwenen, en die gevolgd werden door nog enkele andere voorwerpen van hetzelfde metaal.

Het was echter duidelijk dat de man alles behalve tevreden was, want hij verliet haastig de zaal weder, die zooveel scheen te beloven, en zoo weinig opleverde, en zette zijn stillen eenzamen tocht voort.

De gang verdeelde zig, en de man scheen een oogenblik te aarzelen. De dunne lichtbundel van zijn lamp gleed langs de gangwanden tot dat hij een deur ving, die den nachtelijken wandelaar wel scheen aan te staan.

Hij sloop er op toe, en begon weer aan de kruk te draaien, maar hield een oogenblik verschrikt op, want het voorwerp maakte meer leven dan hij verwacht had.

Deurkrukken zijn verraderlijke voorwerpen — men weet nooit van te voren wat zij zullen doen! Sommigen kunnen worden omgedraaid, zonder dat men iets hoort, andere weer piepen erbarmelijk, hoe voorzichtig men ze ook omdraait.

Nog langzamer dan te voren bleef hij draaien, telkens ophoudend, tot de deur open ging.

Zij bleek te behooren bij een rookvertrek, dat zeker nog niet lang geleden door een vrij groot gezelschap heeren gebruikt was, en daarna nog niet gelucht, want er hing een adembeklemmende stank van koud geworden tabaksrook, gemengd met de geur van whisky en wijn.

Er stonden ook overal nog half geleegde glazen, en het was duidelijk dat de bedienden nog geen gelegenheid hadden gehad, deze kamer op te ruimen.

De kleine, sluipende man stak moedig het vertrek in zijn volle lengte door, want hij wist zeker, dat men naast een rookvertrek heel dikwijls de werkkamer van den heer des huizes vindt, waar vaak een brandkast wordt aangetroffen!

En inderdaad, toen hij een tweede deur zonder gerucht opende, stond hij op den drempel van een ruime kamer, die klaarblijkelijk bedoeld was als vertrek, waar de bewoner van het huis zich terugtrok, als hij moest werken, of dit tenminste voor had.

De kamer was eveneens heel groot, en had drie hooge, breede ramen.

De gordijnen waren er hermetisch voor gesloten, en geen enkel lichtstraaltje zou naar buiten kunnen doordringen.

De kleine, scherpe oogen boven den rooden doek dwaalden over de meubelen, bleven een oogenblik rusten op het zware, gebeeldhouwde schrijfbureau, en zochten tenslotte de brandkast

Dat duurde een poosje, want het vertrek

was groot, zooals gezegd, de lichtbundel van zijn lamp was maar dun, en een paar malen vergistte hij zich met andere kasten, die slechts boeken bleken te bevatten.

Maar tenslotte werd zijn zoeken toch beloond.

De groote cirkel van dit licht bleef trillend stil staan, en onthulde de grijze, zwakjes glanzende oppervlakte van een groote brandkast halverwege in de muur gemetseld, en die een soliden, betrouwbaren indruk maakte.

De man zette zijn valies neer, legde den electrischen fakkel voorzichtig op een kleine tafel, met een koperen blad, ontknoopte zijn colbert, en haalde daaronder een heel arsenaal te voorschijn van inbrekerswerktuigen.

Hij stalde die heel zachtjes uit, op het vloerkleed, niet ver van de kast, ging zijn lamp halen, en begaf zich toen weer naar de safe, om haar te onderwerpen aan een grondig onderzoek.

Toen hij de kast tot op een meter genaderd was, stond hij plotseling stil, als uit brons gegoten, zooals het in de boeken heet, en staarde met zijn groenachtige kleine oogen verbluft naar de zware deur, die ongeveer een duim breed open stond.

Hij zocht naar den sleutel, maar zag er geen, en hij maakte zich gereed, een weinig dieper over dit verschijnsel na te denken, toen hem dit belet werd, en zijne gedachten eensklaps in een geheel andere richting werden gestuwd door een heel zacht geluid achter zijn rug. Hij draaide zich om, en op hetzelfde oogenblik werd de kamer, tenminste in den hoek waar hij stond, vrij helder verlicht, door de staande lamp op de schrijftafel, die eensklaps en op een zeer ongelegen oogenblik haar licht was gaan verspreiden.

In de schrijfstoel het gelaat naar den inbreker gewend, zat een heer, in smoking, en met een sigaret tusschen de lippen.

Zijn beide ellebogen steunden op de leuning van den stoel en zijn krachtig geteekend gelaat weerspiegelde velerlei gevoelens — ongeduld, spot, dreiging en naar het leek ook een beetje medelijden.

In de rechter hand hield hij voorts iets dat glinsterde in het lamplicht, en de inbreker zag pas wat het was, toen hij onwillekeurig een stap naar voren deed, want dadelijk veranderde het glinsterende ding van richting, en de man met den rooden doek had een al te langen praktijk achter den rug, om niet te weten wat dat beteekende.

Het voorwerp dat daar zoo schitterde was een revolver, en van een kaliber, dat eerbied moest afdwingen.

De heer in de schrijfstoel keek er niet eens naar, en toch zag de inbreker tot zijn ontsteltenis, dat de loop zeer nauwkeurig in de richting van zijn voorhoofd wees.

En toen begon de heer in smoking, na de sigaret uit zijn mond te hebben genomen, op gedempten toon te spreken :

— Dat is een leelijke tegenvaller voor je, amice ! Die deurknop piepte op een schandelijke manier !

De man bij de brandkast begon te grijns-lachen, en zei iets dat onverstaanbaar was door den doek.

— Doe dien doek eens af, kerel ! En zeg me nu nog eens, wat je daareven zei ! gebied de heer in den stoel, en de revolver maakte een kleine beweging, die dit bevel scheen te onderschrijven.

De inbreker was blijkbaar een man met een gezond oordeel, en die wist dat men geen ijzer met handen kan breken, en daarom volgde hij haastig het bevel op, en vertoonde zijn gezicht met de breede roofdierkaken den valen tint, de gele, brokkelige tanden, en de dicht bijeenstaande, onrustige oogjes, onder de geweldige luifels der ruige wenkbrauwen.

— Ik zei daarnet, dat ik niet wist dat U thuis was ! hernam hij grinnikend. Ik dacht....

Het zijn deze verkeerde gedachten, die noodlottig kunnen worden ! zeide de heer op den toon van een wijsgeer. Het spijt me voor je dat je je vergist hebt, althans in zekeren zin ! Je kunt je ploertendooder wel in je zak houden, maar die revolver moet je maar liever op tafel leggen !

Er kwam iets van angst en ontzag op het gelaat van den inbreker. Had hij met een gedachtenlezer te doen ?

De heer in smoking scheen inderdaad tot in het diepst van zijn hart ook te kunnen lezen, want hij hernam glimlachend :

— Men kan bij jullie altijd op een half uur gaans zien of je een schietwapen bij je draagt ! Je colbertzak puilt ervan uit, en ik kan didelijk de omtrekken van den kolf zien ! Kom hier, dan zal ik zelf je wel ontlasten van dat wapen !

De man kwam naderbij, geheel ontdaan, en een slanke, blanke hand verdween snel in den zak, en kwam weer te voorschijn, nu met een revolver erin.

De heer bekeek het wapen met iets van verbaasde minachting en zeide hoofdschuddend :

— Mijn hemel welk een vod ! Maar man, het ding is zooveel gebruikt, dat de loop geheel is uitgesleten ! Ik wed, dat je met dit prul op tien passen afstand zelfs een olifant zou missen ! En — bij mijn arme ziel — het is niet eens geladen !

— Het is ook maar om bang te maken, Mijnheer! zeide de ander, bij wijze van verontschuldiging. Ik schiet nooit, uit beginsel niet, ziet U, ik gebruik liever mijn knuppeltje!

— Een uitnemend principe! zeide de heer in smoking, terwijl hij ernstig met het hoofd knikte. Het maakt geen leven, en dikwijls is het afdoende — Ik bedoel nu natuurlijk het knuppeltje. Het heeft alleen het bezwaar dat men verplicht is, de andere partij zeer dicht te naderen! Hoe heet je?

De vraag kwam zoo plotseling, dat de inbreker er zelfs niet aan dacht iets te bedenken, en direct ten antwoord gaf:

— Ik heet Ted Finch.

— Nu, Ted Finch — wat dunkt je van dit avontuur?

— Dat het mij dan maar beroerd is tegen-gelopen, Mijnheer, zeide Ted Finch gul. Ik wist natuurlijk niet dat U zoo laat zou op zijn. U heeft zeker Uwe rekeningtjes zitten maken!

— Iets van dien aard!

— Als ik U dan verzoeken mag, Mijnheer — ik ben er gloeiend bij — U heeft me geknipt — laten we niet lang kletsen! Er is een politie-bureau hier vijf minuten vandaan, en daar kennen ze me wel. Daar heb je ook behoorlijke cachotten, met een zindelijke krib.

— Je hebt dus je voorkeur? vroeg de ander glimlachend?

— Oeh ja, dat krijg je zoo in den loop van jaren! zeide Ted Finch gemoedelijk. Willen we dan maar opstappen? Of telefoneert U soms liever?

De heer in smoking stak kalm zijn sigaret aan, den ander scherp in het oog houdend, en toen pas begon hij langzaam:

— Je hebt hier al een bittere teleurstelling gehad, Finch. Wat zou je ervan zeggen, als ik je straf eens niet verzwaarde, door je in handen van de politie over te leveren?

De kleine oogjes van den inbreker begonnen te schitteren, en zijn mond viel open van verbazing en ongeloof. Er kwamen twee roode blosjes op zijn vale wangen en begon hij stotterend te hakkelen, bijna vallend over zijn woorden:

— Als mijnheer dat werkelijk zou willen doen — de tijden zijn belabberd — bijna geen verdiensten — moeder de vrouw al weken in het ziekenhuis — en die vervloekte manier om niets meer in een brandkast te bewaren —

— Stil een beetje, man, praat niet zoo hard! Je hoeft mij niet te bedanken, en ook geen uitleggingen te geven. Ik geef je je vrijheid ook niet heelemaal cadeau. Weet jij wat dankbaarheid is?

— Daar meen ik wel eens iets van te hebben

gelezen!

— Probeer ze dan ook eens te betrachten. Breng ze eens in practijk! Ik zou graag in aanraking willen komen met een zekeren Ole Svendrup.

— Met den Zweed, vroeg Finch, terwijl zijn oogen groot werden van verbazing?

— Ja, met hem! Ken je hem soms?

— Ik ken hem — maar hij is niet van mijn vak, zei Finch vol minachting, en dat zoo'n nette heer als U daar belang in stelt! Hij is voorzitter van de Bedelaarsclub!

— Dat weet ik; Juist in die hoedanigheid wil ik met hem in aanraking komen!

— Mijnheer maakt zeker maar een grapje?

— Mijnheer maakt volstrekt geen grapje! Het is ernst, Finch.

Er kwam achterdocht op het bleeke gezicht van den man, wat school hier achter? Wat kon een rijke bankier als Fred Durham te zoeken hebben bij een bedelaar als Ole Svendrup?

En weer scheen die vreemde man in den stoel zijn gedachten te lezen, want hij zei schouderophalend:

— Je kunt het toeschrijven aan mijn lust om avonturen te beleven! Wil je het doen of niet?

— Natuurlijk wil ik het doen, en dan blijf ik nog altijd uw schuldenaar!

— Goed. Laten we dan maar aanstonds gaan.

— Nu dadelijk? fluisterde Finch verbaasd?

— Onmiddellijk! Ik ben hier klaar!

— U is hier klaar? herkauwde Finch langzaam, en zijn kleine oogjes begonnen te knipperen.

— Ja, heelemaal klaar! En ik heb een beetje haast ook. Hoor je niets?

Finch spitste de ooren.

Ergens boven in het huis werd een deur geopend.

Hij begon over zijn geheele, schrale lichaam te beven.

De heer in smoking was al opgestaan, had haastig een regenjas aangeschoten, drukte zich den hoed op het hoofd, greep een klein sierlijk valies, dat achter zijn stoel bleek te hebben gestaan, en vatte den verschrikten Finch bij den arm, die bevend stamelde:

— Wat is dat allemaal? Houdt U Uw woord niet of wat?

— Spreek niet zoo hard, ezel! siste de ander. Wil je met alle geweld een kogel door je ribben hebben?

— Allemachtig! een collega! hakkelde Finch, en hij werd beurtelings wit en rood van opwinding.

— Een collega die je in den steek laat, als

je nog een kík geeft! fluisterde de heer in smoking terwijl hij het licht uitknipte.

En Finch voelde zich meetrekken aan den arm, door een dikke duisternis nu door de kwalijk riekende rookkamer door de gang, over de trap naar beneden terwijl daarboven in het huis reeds voetstappen klonken.

Hij begon pas weer wat te zien in de flauw verlichte vestibule en zoo werd hij dan ook gewaar nog altijd vastgehouden door de stalen vingers van zijn zonderlingen metgezel dat deze de voordeur zachtjes opende, behoedzaam

de breede, stille deftige straat links en rechts afkeek en hem toen vlug met zich meetrok, een dwarsstraat in waar een gesloten auto in de duisternis stond te wachten.

Finch voelde zich in die auto duwen geheel verbijsterd in de war en hoorde een stem naast zich zeggen:

— Dat was op het nippertje, dat komt er van als men zich door een aangenaam boeiend gesprek laat meesleepen En nu breng je mij naar Ole Svendrup, den Zweed.

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

◆

Lord Lister kwam, zag en ..... stak een Dubec-sigaret op!

◆

HOOFDSTUK II.

De Club der bedelaars.

Ted Finch was ongetwijfeld iemand, die gewend was aan verrassingen van allerlei soort.

Men oefent niet het beroep van inbreker uit, zonder voorbereid te zijn op allerlei plotselinge wendingen in den gewonen gang van zaken.

Maar dit avontuur was toch wel iets zeer bijzonders! Hij meende te zullen terugkeeren met den inhoud van een brandkast, die er veel belovend had uitgezien, en dat zonder al te veel gevaar te loopen — en nu zat hij in een fraai wagen, naast een fraai gekleed heer, die zich zijn collega noemde, maar die een taal sprak, die hem bijna even vreemd was als latijn! Die wel verzorgde handen had, dure sigaretten rookte, en stellig een of ander parfum gebruikte, zoo fijn rook hij!

En hij keek aan tegen den breeden rug van een chauffeur, die niet eens gevraagd had

waarheen hij moest rijden, en wiens gezicht hij niet eens te zien zou krijgen.

Maar onzekerheid was iets, waaraan Finch een broertje dood had, en de rit was dus nog geen drie minuten oud, of hij begon:

— Hoor eens hier, broer — dat is nu allemaal goed en wel, maar nou wou ik toch graag eens weten, met wien ik eigenlijk heb kennis gemaakt en waarheen we nou rijden!

— Ik ben John Raffles! klonk de stem naast hem uit de duisternis, heel kalm en rustig.

De indruk van die woorden was werkelijk verrassend.

Finch kroop als het ware in elkaar, en een oogenblik bleef het stil in den snel voortrijdenden auto.

Toen mompelde de inbreker voor zich heen:

— Als ik maar een greintje hersens had, zou ik dat hebben kunnen weten! U is natuur-

lijk heelemaal niet de man, van wien dat huis hoorde! U is Fred Durham niet!

— Gelukkig niet, Finch! klonk de effen stem uit het donker.

— Hoor eens, als ik dat aan de kameraden vertel, dan gelooven ze me niet, dan denken ze, dat ik opsnijd!

Hij grinnikte wat voor zich heen, maar juist reed de auto voorbij een helder brandende lantaarn, en die scheen op zijn gelaat, dat bewondering, en tegelijkertijd vrees te kennen gaf.

— Waarom steel je, Finch? klonk onverhoeds weer die harde stem.

— Ja, daarop is niet zoo gemakkelijk te antwoorden! moest Finch bekennen. U vraagt mij daar heel wat! Wij jongens weten allemaal heel goed, waarom U zelf het doet. Sommigen kunnen daarvoor voelen, anderen noemen het humbug! U neemt mij niet kwalijk dat ik dat zoo maar zeg?

— Heelemaal niet, Finch! Eerlijkheid en waarheidsliefde brengen ons stervelingen meestal het verste! En hoe sta je zelf er tegenover?

— Ik geloof dat er werkelijk menschen zijn, krankzinnig genoeg, om voor zoo'n reden te gappen, ik bedoel terwille van anderen! zeide Finch openhartig. En werkelijk, ik kan dat meevoelen — op mijn woord van eer! Er zit sport in! Maar ik zelf ben nu eenmaal niet zoo, daar kom ik rond voor uit. Ik steel, omdat ik er liefhebberij in heb, om moeder de vrouw op geregelde tijden eens een mooi cadeautje te kunnen geven — en — kijk eens hier — omdat het nu eenmaal niet anders gaat! Een bepaald handwerk ken ik niet. Ze sleepten me in den oorlog, toen ik twintig was, en voor apotheker studeerde — en toen ik er uit kwam was ik een ander mensch geworden. Er gebeuren vreemde dingen op deze wereld!

— Heel vreemde, Finch! zei de stem. En het zal steeds erger worden, steeds vreemder, zoolang wij menschen niet leeren, ons wat hooger boven het dier te verheffen! Jij kwam uit een oorlog, die nog niet eens het aller verschrikkelijkste bracht. De volgende zal een hel zijn, maar dan een echte! Stikgassen, pest — en cholerabacillen, dat worden de strijdmiddelen! Vrouwen en kinderen zullen beschouwd worden als combattanten — zij zullen worden verdelgd, zooals men schadelijk ongedierte verdelgt! Bij duizenden. Bij honderdduizenden. De helft van het blanke ras zal eenvoudig van de aarde worden weggevaagd, en het gele zal aan de beurt komen, zal heerschen over het troepje blanke slaven dat er dan over blijft. En dat alles om een paar vierkante meters grondgebied, om een petroleumbron, om een

afzetmarkt. De menschen zijn gevaarlijk en een dom dier, Finch — maar in de eerste plaats dom! Ik geloof dat wij afdwalen. Voor zulke beschouwingen is het nu de tijd niet. Zoo, dus jij behoort ook tot een van degenen, tot een van de millioenen, die door de oorlog in den grond bedorven zijn. Heb je wel eens een handgemeen meegemaakt?

— Meermalen! antwoordde Finch kortaf.

Zijn stem was geheel veranderd.

— Welke herinnering heb je daaraan behouden?

— Ik wil er niet over praten! antwoordde Finch ruw. Ik heb wel eens gevochten, met een mes in mijn hand, tegen een van de jongens die hetzelfde wapen gebruikten. Dat was eerlijk en je kon zien wat je deed. Maar de bajonet — dat is iets verschrikkelijks — daar kan ik niet meer aan denken! en de handgranaat! En de wolvenvallen, die ze hier en daar bij de Turken gebruikten! U weet wat het is? Er wordt een kuil van een paar meter diep gegraven, die naar beneden schuin toeloopt, ik zal zeggen, als een reusachtige bier-tumbler — en midden op den bodem plaatsen ze een gepunte paal, en als je erin valt, — missen doe je die paal nooit! Op Gallipoli had je er honderden zoo!

Het werd weer stil, en toen begon Finch weer te spreken, en zijn stem klonk luchtiger, maar een beetje geforceerd:

— Nu, ik ben er heelhuids uitgekomen, tenminste naar het lichaam. Ik heb alleen maar ergens een gat in mijn maag, en dat is wel eens lastig — je hebt soms net een gevoel als of het binnen in je tocht! Maar je verstand, je geest, wat ze daaraan verknoeien, dat is het ergst! Vijf jaar ben ik er in geweest. Apotheker kon ik niet meer worden — en toen werd ik maar wat anders! Een paar malen ben ik gesnapt. Ik heb samen een jaar of zeven in de kast gezeten — en het helpt allemaal niets, ik zal dit blijven doen, tot dat ik te oud ben om een poot te verzetten! Maar zoover zijn we nog niet!

— Nu spijt het je zeker, Finch, dat je al die moeite voor niets hebt gedaan?

— Dat is nog al duidelijk! antwoordde Finch eenvoudig. U heeft daar zeker heel wat weggehaald?

— Neen, het viel tegen! Er zat voor geen duizend pond waarde in — ik bedoel die te gelde was te maken!

Finch floot zachtjes tusschen zijn gele, ongelijke tanden, en zei grinnikend:

— Je kunt wel zien, dat U gewend is, om met groote bedragen te rekenen! Ik zou met dat bedrag al heel tevreden zijn geweest! De

tijden zijn slecht!

Raffles nam zijn tasch van den vloer, opende ze zwijgend, nam er een pakje bankbiljetten uit, en stak dat Finch toe met de woorden:

— Hier! dat is zoowat de helft! Ik heb veel vijanden onder jouw slag, Finch, die het mij kwalijk nemen, dat ik mij niet bij hen aansluit, dat ik in tegendeel de benden zooveel mogelijk bestrijd — maar jij schijnt me een sympathieke langvinger toe. Natuurlijk was het toeval voor jou, en wist je daar niets van — maar die Durham is een deugniet, een gevaarlijke rakker! En ik wil niet dat je er schade bij lijdt! Pak aan — en doe in ieder geval je best, een andere loopbaan te kiezen! Je schijnt nauwelijks 35 te zijn! Dat is nog jong! Bedenk eens, ga toch eens na, dat je daarvan een vijfde gedeelte in een cel hebt doorgebracht! Welk een verschrikkelijke, misdadige domheid! Als de dieven en moordenaars, de misdadigers van allerlei soort toch maar eens een kort oogenblik van helderheid hadden, en beseften, op welk een verschrikkelijke wijze zij zich zelve bestelen — aan levensvreugde en aan geluk! Wie in een cel zit, kon evengoed dood zijn. Hoe is het mogelijk dat geen enkele dief dat bedenkt, voor hij zijn daad begaat?

— Ze rekenen erop, niet gesnapt te worden! antwoordde Finch droogjes. Zoo gaat het tenminste mij ook. En gij zelf dan? Wel, ze zouden U minstens tien jaar geven, als ze U maar eens goed te pakken konden krijgen!

— Meer, denk ik, Finch! hernam Raffles rustig. En dat weet ik. Geen rechter zal laten gelden, dat ik niet steel voor mij zelf. Hoogstens kan het worden aangemerkt als verzachtende omstandigheid.

— En hoe dikwijls heeft U niet de politie geholpen — tegen — mijn soort! zeide Finch, maar hij zei het lachend.

— Verwijt je me dat niet Finch?

— Neen! het was een eerlijke strijd — en toch was ze ongelijk! De onzen hadden het natuurlijk moeten winnen. Maar U was ons altijd te glad af. Als U de waarheid wilt weten — ik heb U altijd bewonderd!

Raffles gaf geen antwoord. Hij voelde plotseling een heftige pijn in zijn hart. Zulke gesprekken lieten hem menigmaal achter in een toestand van doffe wanhoop, alsof hij alleen ronddoolde in een eindeloze woestenij, aan zich zelf overgelaten en omringd door onzichtbare, booze machten.

Finch ontrukte hem echter aan die sombere mijmeringen, door plotseling naar buiten te zien, en te vragen:

— Waar zijn we hier eigenlijk?

— Weet je het niet, Finch, des te beter!

Ik heb je met opzet wat veel laten praten, om je aandacht wat af te leiden. Anders zou ik tot mijn groote spijt genoodzaakt zijn geweest, je te blinddoeken?

— Te blinddoeken? vroeg Ted Finch verbaasd, en ook een weinig ongerust.

— Ja! Je gelooft toch zeker niet dat ik voornemens ben, in mijn smoking Ole Svendrup te bezoeken?

— Waarom niet? Hij draagt er zelf ook wel een! riep Finch uit, oprecht verbaasd.

— Wil je een loopje met mij nemen, Finch?

— Geen sprake van! Het is de zuivere waarheid! Svendrup heeft een prachtig huis, een royaal inkomen, en bovendien nog een vast tractement, als president van de bedelaarsvereniging. Zij hebben een mooi clubgebouw, ergens in Oxford Street, en de introductie is 10 pond Sterling!

— Maar je had me toch niet daarheen willen brengen, Finch?

— Dat natuurlijk niet! Trouwens — wij zouden niet eens zijn toegelaten! Het staat op het oogenblik niet al te best tusschen de bedelaars en — ons soort. De Raven vooral hebben de pik op hem. Er moet iets gebeurd zijn, maar ik weet niet wat. Svendrup zal op het oogenblik wel in het gewone vergaderlokaal zijn. En dat is niet in Oxford Street!

Raffles had verwonderd toegelisterd. Hij meende Londen door en door te kennen, ook in haar onderste lagen, maar hij had lange tijd geloofd, dat de praatjes in de dagbladen over het bestaan van bedelaarsclubs hoofdzakelijk voortsproten uit de al te rijke verbeeldingskracht van verslaggevers, die om stof verlegen waren.

Natuurlijk was het hem bekend, dat er een zekere kameraadschap bestaat onder de landloopers, zwervers en bedelaars, maar dat zij zich ooit verenigd hadden tot een groote club, dat had hij nooit voor waar kunnen aannemen.

Hij twijfelde echter geen oogenblik aan de woorden van Finch.

En hij vroeg verschooning, in zijn hart aan de dagbladschrijvers, aan wien hij een al te druk gebruik van hun duim verweten had. Hij zeide:

— Dan zal het toch beter zijn, als ik mij inderdaad even verkleed, Finch! Je zult zoo goed zijn, in de auto even op mij te wachten. Ik zal je hulp noodig hebben.

— Dat zou ik wel denken! grinnikte Finch. Ik weet dat U in heel wat plaatsen binnen komt, maar U zou een knappe kerel zijn, als U er in slaagde, Svendrup te naderen, als hij dat niet wil! Hij is erg voorzichtig, die oude Zweed! Ik geloof dat hij voorniets of voor niemand in

den piepzak zit. Maar ik ben nog al een goede vriend van hem. En als ik iemand bij hem introduceer, dan is het wel in orde!

— Des te beter! wacht dan op mij, binnen een kwartier ben ik weer terug!

En hij had het woord nog nauwelijks gezegd, of hij verdween in de duisternis, zoo snel en onverwachts, dat Finch volstrekt niet begreep, waar hij bleef. Wel zag hij een huis voor zich, geheel in duisternis gehuld, maar hij zag of hoorde nergens een deur open gaan.

De reusachtige chauffeur was van zijn plaats gekomen, en stond nu een beetje wantrouwend de kleine, schrale figuur daarbinnen in de auto op te nemen.

En Finch durfde niets tegen hem zeggen, ofschoon hij hem graag eens had willen onderwerpen.

Dat was dus de reus, van wien de politie vaag vermoedde, dat Raffles zich een helper had gemaakt, maar dien zij nooit in handen had kunnen krijgen — in tegenstelling met den grooten avonturier, die bijna een lustrum kon vieren, — want hij was al vier malen — al was het dan maar voor korten tijd zijn vrijheid kwijt geweest.

Van het gezicht van den breedgeschouderden chauffeur was niets te zien, want hij had ondanks de warmte zijn kraag opgeslagen, en zijn pet diep in de oogen getrokken. Bovendien zorgde hij ervoor in de schaduw te blijven.

Finch had graag het nummer van de auto eens wat nader bekeken, maar die drommelsche chauffeur moest ruiken wat er in hem omging, en had zeker zijn instructies gekregen om dit te beletten.

Nadat Finch dus een paar malen vruchteloos geprobeerd had, een gesprek aan te knopen met den Hercules, en zich voor zijn moeite alleen beloond zag met een ongeduldig gegrom, hield hij verder zijn mond maar, en wachtte rustig af wat er zou volgen.

Dat deed zich een kwartier later voor in de gedaante van een man, die hij volstrekt niet herkende, met een pluizig baardje, en warrig, vaal hoofdhaar, tamelijk slordig gekleed, die eensklaps weer naast hem zat, zonder dat hij hem had zien aankomen, en met een stem, die hem bekend was, zeide:

— En nu gaan we naar Ole Svendrup, Finch, en naar de Club der Bedelaars.

De chauffeur, tot wien Raffles op zachten toon een paar woorden had gesproken, zat al weer achter het stuurwiel, toen Raffles aan Finch vroeg:

— Welke straat?

— Highbury Street Whitechapel — maar U kunt daar onmogelijk met zoo'n fijne auto

komen, ook niet op dit uur, zonder dat het argwaan baart.

— Dat ben ik ook niet van plan! Maar wij zullen toch zoo ver mogelijk gaan met dit voertuig. Heb je het gehoord, James? Highbury Street.

De reus knikte, het portier ging dicht, en weer snelde de auto voort, naar de wijk van Whitechapel.

De tocht duurde bijna een half uur en ditmaal werd er niet veel meer gesproken.

Raffles was blijkbaar in diepe gedachten verzonken, en Finch durfde hem hierin niet storen.

Maar eindelijk stond de auto stil op den hoek van een vrij groot plein, en de twee mannen stapten haastig uit.

De sluwe Finch wilde tersluiks achter de auto omgaan, natuurlijk om het nummer op te nemen, maar hij had met een al te slimmen tegenspeler te doen.

Raffles nam hem glimlachend onder den arm, zoodra hij een voet op den grond had, hield hem stevig vast, en zeide eenige woorden tot den chauffeur in een taal, die Finch nog nooit gehoord had — en toch kende hij er vier, want de heer Ted Finch was een belezen en ontwikkeld man!

Het was zeker zooveel als een bevel of een instructie, want de reus knikte ten teeken dat hij het begrepen had, en stapte toen uit, en wandelde langzaam naar den achterkant van zijn auto.

Toen Finch zich een dertig stappen nog eens omkeerde, zag hij niets meer van den reus.

— Nummerbord veranderen, hè? vroeg hij, met een knipoogje.

— Misschien doet hij dat wel! antwoordde Raffles glimlachend. Het is veiliger. En soms — moet men zich wel in acht nemen voor de nieuwsgierigheid van zekere nieuwe vrienden, die graag zouden weten, wie Raffles eigenlijk is!

— Kijk eens hier, ik kom er rond voor uit, dat ik dat graag zou weten bekende Finch openhartig. Maar ik zie wel dat dat moeilijk zal gaan. Neen — deze steeg moeten we in! Geef mij maar een arm, want het is hier helsch donker!

Inderdaad was het een duister, kwalijk riekend slop, waardoor nu de weg van de twee mannen voerde. Er stond geen enkele lantaarn en nergens brandde licht. Er hing een afschuwelijke lucht van kool, allerlei afval en menschen die van een badkuip slechts een onduidelijke voorstelling hebben, in dezen smallen doorgang, waar nooit een frissche wind doorheen

kon waaien, want het bleek een tiental meters verder, dat het sloop doodliep.

Zoodra Raffles dit bemerkte, zeide hij zacht:

— Dat lijkt mij nog al een gevaarlijke plek voor een clublokaal, Finch! — tenminste wanneer zij reden heeft, op haar hoede te zijn, uit welk oogpunt dan ook.

Maar Finch haalde de schouders op, en zei, met zijn grappig knipoogje:

— Dat lijkt maar zoo! Het is hier nog niet zoo kwaad! Let U maar op!

Hij drukte tegen de houten schutting, die het sloop scheen af te sluiten en het bleek niets anders te zijn dan een deur, die heel gemakkelijk aan weerszijden geopend kon worden.

De deur gaf toegang tot een binnenplaats, aan alle kanten omringd door huizen.

Het was hier al even donker als in de nauwe steeg.

Toch brandden hier en daar nog lichten in de huizen.

— Nu zijn we er gauw, zeide Finch, onwillekeurig op zachten toon sprekend.

En hij voerde Raffles dwars de binnenplaats over, naar een kelderingang.

Het was een steenen trapje, dat hij nu afdaalde, tien treden hoog, en waarvan de roestige leuning gebroken was.

De deur daar beneden scheen nog al stevig te zijn.

Finch stond er een oogenblik voor in beraad, krabde zich achter zijn oor, verschoof zijn smerige pet een paar malen en fluisterde:

— Als ik nu maar zeker wist, of ze van avond bijeenkomen!

— Dat weet ik zeker, Finch! zei Raffles rustig. Ik wist alleen maar niet waar de plek was!

— Maar een andere zaak — ik wil open kaart met U spelen — U is toch geen vijand van Svendrup? Ik weet dat ik U veel verschuldigd ben, maar hij heeft mij nooit kwaad gedaan, hij is een van mijn vrienden zelfs, en ik kan er dus niet aan meehelpen, als U hem een kool zou willen stoven!

— Dat ben ik niet van plan, Finch, antwoordde Raffles glimlachend. Je kunt volkomen gerust zijn. Ik heb alleen maar enkele inlichtingen van hem noodig — en ik hoop alleen maar dat hij zoo verstandig zal zijn, mij die onmiddellijk te geven!

— Dat noem ik mannenpraat! zeide Finch opgelucht. Dan zullen we eens zien, hoe de zaken achter de deur staan!

Hij had een groot knipmes te voorschijn gehaald, en tikte daarmee zachtjes en op een bijzondere wijze op het deurpaneel.

En Raffles onthield het, want zijn geheugen

was heel sterk, en nam zich voor, bij de eerstvolgende gelegenheid dezelfde methode toe te passen.

Bijna onmiddellijk klonk er achter de deur een zacht gerucht, en daarna het gerammel van een kettng.

Een sleutel werd in een roestig slot rondgedraaid, en de deur ging tot op een breedte van een paar centimeters open.

Tegelijkertijd viel het schijnsel van een sterke zaklamp naar buiten, en op de gezichten van hen die daar stonden.

Er werd wat gebromd, en het leek wel alsof de deur weer zou worden gesloten, toen Finch boos uitriep:

— Hei wat! Is dat een manier van doen? Herken je me niet, jij daar achter de deur? Ben je Joe Rednose niet?

— Ik ben Joe Rednose niet, en ik heb alle reden om daar dankbaar voor te zijn, want Joe Rednose ligt met een gat in zijn hoofd in het ziekenhuis. Hij is stom dronken onder een taxi geraakt! Jou ken ik niet! Heb je tenminste een insigne?

— Neen, dat heb ik niet, want ik ben geen lid van de club — maar ik ben Finch, en dat is net zoo goed! Ik ben een vriend van Svendrup, en een dikke ook! Er zou wat voor je op zitten, als je mij en mijn vriend hier buiten liet staan.

Dit scheen wel wat indruk op den deurwachter te maken, tenminste hij gromde:

— Wacht hier dan maar even!

Het lichtschijnsel verdween, de deur ging dicht, en Raffles had wel vijf minuten den tijd, om een studie te maken van zijn omgeving.

Hij meende een vijftigtal schreden verder een soort van poortgewelf te zien. Waarschijnlijk was dat de algemeene toegang tot de binnenplaats. Die plaats was overigens zoo groot, dat men haar gerust een plein mocht noemen.

Maar nu ging de deur weer open, en dezelfde stem van zooeven zei; een heel klein beetje vriendelijker nu:

— Svendrup zegt, dat ik jullie binnen mag laten. Maar hij heeft het op het oogenblik nog al druk. Er is een vergadering, en de winst van het laatste kwartaal wordt verdeeld! Tegelijkertijd wordt de contributie binnen gehaald. Die vriend van je is toch te vertrouwen?

— Als de beurs! antwoordde Finch.

Deze vergelijking scheen den deurwachter maar half te voldoen, want hij keek Raffles wantrouwend aan, toen deze hem voorbijging.

Misschien vond hij hem wel wat te deftig gekleed voor den vriend van een bedelaar, hoewel Raffles in die kleeding stellig zou zijn geweigerd door den portier van het Clubgebouw

in de Oxford Street!

Maar hier waren allen in hun beroepskleeding verschenen hier waren zij echte bedelaars.

De twee mannen bevonden zich, nadat de deur zorgvuldig weer achter hen gesloten was, in een vochtige lage gang, die alleen maar aan het einde schaars verlicht werd door een petroleumlampje, dat een onzeker schijnsel verspreidde.

Daar begon ook een trap, die hen nog dieper voerde, en waarvan de treden hol uitgesleten waren.

Finch moest hier den weg weten, want hij ging zonder aarzelen Raffles voor, en de deurwachter was op zijn post achtergebleven.

De trap telde 20 treden, en eindigde daar beneden in een soort van kleinen kelder, even vochtig en bedompt als de rest van dat zeer oude huis.

Hier zat weer een man op wacht, op een driepoot, die zich den tijd kortte met het rooken van sigaretten en het lezen van een krant, bij het licht van een kaarslantaarn.

Gas of electriciteit scheen men op deze diepte en in dit oude gebouw niet te kennen.

Alles werd verlicht met kaarsen of petroleum.

De man was echter dadelijk opgestaan, knikte Finch even toe, en zei, terwijl hij Raffles al even achterdochtig opnam als de man daarboven:

— Ik weet ervan, Finch! Je kunt binnengaan. Sta je in voor dezen man?

— Als voor me zelf! antwoordde Finch. Hij moet Ole Svendrup hebben. Ik ga hem aan hem voorstellen.

— Is hij er een van?

— Wat bedoel je van het vak? — Nou, dat zou ik haast niet zeggen!

— Toch geen krantenkerel? vroeg de ander, met een afgrijzen op zijn gelaat, dat duidelijk aantoonde hoe weinig gezien de dienaren van de pers onder de heeren bedelaars waren.

— Ook niet. Sam! Je hoeft je nergens ongerust over te maken!

— Het kan mij ook niet schelen — ik ben gedekt — ik heb order om jullie binnen te laten.

Hij strekte zijn hand uit, vanwaar hij zat, trok aan een soort van ijzeren beugel, en wel vier meters verder opende zich een deur, die geen knop geen slot en geen grendels scheen te hebben.

Zij kon dan ook alleen maar worden geopend door middel van een langen ijzeren staaf, die bediend werd van de plaats, waar de deurwachter zich bevond.

Dreigde er onraad, dan draaide hij met een enkele beweging den handgreep los, en dan kon alleen een man van buitengewone lichaams-

kracht den dunnen ronden stang terzijdetrekken.

Daar binnen hadden dan de bedelaars of wie er anders vergaderden, tijd genoeg, om langs een anderen uitgang te ontkomen.

Er straalde een tamelijk helder licht uit de deuropening, en toen Raffles en zijn gids binnentraden stonden zij in een tamelijk groot vertrek, zonder een enkel venster, en dat dus zomers en 's winters bij dag en bij nacht op kunstlicht was aangewezen.

Er hingen dan ook een dozijn kaarslantaarns te branden, die op geregelde afstanden langs de muren waren opgehangen, en die een fantastisch schijnsel verspreidden over de paar honderd mannen en de zes of zeven vrouwen, die daar bijeen waren.

Zij zaten allen aan kleine, wit houten tafeltjes, en de meesten hadden een glas van een of andere drank voor zich. Sommigen dronken wijn, maar de meesten gaven aan whiskey de voorkeur.

Een soort van kellner liep bedrijvig heen en weer, op zijn teenen, zeker om den spreker niet te storen, die daar aan het andere einde van de zaal op een soort van verhooging het woord richtte tot de vergaderden.

Hij was daar niet alleen, maar in gezelschap van vier andere mannen, die met hem waarschijnlijk het bestuur vormden van deze zonderlinge vereeniging.

En Raffles moest het erkennen, dat hij nog zelden zulk een wonderlijken troep bijeen had gezien — of het moest dan zijn in sommigen hospitalen vlak achter het front in Vlaanderen, waar de soldaten, dikwijls vreeselijk gewond, er ook al niet veel beter dan bedelaars uitzagen.

Hij zag hier allerlei kwalen bijeen allerlei gebreken, waaronder de onvolmaakte mensch kan lijden. Hij zag mannen met een been, met een arm, zonder handen, blind aan een of aan beide oogen — maar hij zag daarenboven ook talrijke mannen die recht van lijf en leden waren, en die dus zeker een of ander gebrek simuleerden.

Zelfs waren er nog, die in een hoekje, waar twee ijzeren waschstellen stonden, bezig waren, hun gelaat te ontdoen van de schmink, en de zoogenaamde verwondingen, die zij er met kunstige handen hadden aangebracht.

In een anderen hoek was een lange tafel geplaatst, en daarop lag een groot aantal krukken van allerlei model.

De man daar op de verhooging die sprak was vrij groot, mager maar blijkbaar zeer gespierd, hij had een scherp gelaat en doordringende oogen, maar hij was even stordig en armoedig gekleed als de rest van de aanwezigen.

Over zijn rechter wang liep een lang lidteeken en het was echt dat zag Raffles aanstonds. De man stond naast een tafel, met een groen kleed bedekt en waarop een vrij groot ijzeren geldkistje was geplaatst, dicht naast den voorzittershamer, terwijl het aan den anderen kant

geflankeerd werd door een dik boek, waarschijnlijk het legerregister.

Daarvoor zat een dikke kleine man, met een geweldig grooten bril op de neus, die ijverig bezig was, op een groot blad papier reeksen cijfers op te tellen.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK III.

DE OVERVAL.

Verreweg de meeste aanwezigen luisterden met groote aandacht naar hetgeen de man daar op de verhooging zei.

Voor zoover Raffles kon nagaan, was het een soort van halfjaarlijksch verslag.

De spreker klaagde over de bemoeizucht van de politie, over de slechte tijden, en over de afnemende goedgeefsheid van het publiek. Als treurig voorbeeld van dat laatste haalde hij aan, dat een van de bestgeoefende bedelaars op de Waterloo Brug in een geheelen dag niet meer dan tien pond sterling bijeen had weten te bedelen. Waar moest het heen, zoo klaagde de spreker, als het op die wijze bleef voortgaan? Het beroep was toch al zoo moeilijk, de concurrentie nam toe, de arbeidstijden waren zeer lang, en als zelfs de Waterloo Brug, de beste plek van Londen, waarom dikwijls hevig gestreden werd, slechts tien pond sterling op een heelen dag opleverde, dan begon het er leelijk uit te zien, en dan was de toekomst voor de bedelaars donker.

Vervolgens besteedde het verslag een twintigtal regels aan een zekeren Henry Brown die werd aangesproken „ons zeer verdienstelijk lid” en die een nieuwe manier bleek te hebben uitgevonden om door middel van sterke hechtpleisters de bovenlip zoover op te trekken dat de tanden zichtbaar werden, hetgeen aan het gelaat een akelige, meelijwekkende uitdrukking gaf.

Tenslotte werden cijfers genoemd. De stand

van de kas scheen nog al mee te vallen, want er klonk een gebrom van tevredenheid, toen de spreker eindelijk zijn papier opvouwde en naast zich op de tafel wierp.

— Dat was Ole Svendrup! fluisterde Finch, met zijn mond dicht bij het oor van Raffles. Maar dat is waar ook, U zei dat U hem kende! Ik denk dat we nog even zullen moeten wachten, want nu moet er eerst nog op dat verslag geantwoord worden! Hier achteraan zijn nog een paar stoelen vrij — daar zouden wij zoolang kunnen gaan zitten.

Inderdaad bij een tafeltje niet ver van de deur, waardoor zij waren binnen gekomen, vonden Raffles en Finch nog twee stoelen vrij.

Zij bevonden zich nu in gezelschap van twee mannen, waarvan de een een fijne havanna rookte, terwijl de ander bezig was met het tellen van klein geld, maar die beiden nauwelijks notitie van hen namen.

Svendrup was gaan zitten, terwijl een van de leden iets van een papier voorlas en hij scheen er niet veel aandacht voor over te hebben want hij keek ondertusschen de zaal rond, en hij moest heel scherpe oogen hebben, want hij herkende Finch heelemaal aan het andere einde, en knikte hem even toe, om vervolgens den metgezel van Finch van onder zijn ruige wenkbrauwen op te nemen.

De voorlezing van wat men een „Adres van Antwoord” zou kunnen noemen, duurde nauwelijks tien minuten. Het beleid van het bestuur

werd er n goedgekeurd en de penningmeester werd gedechargeerd, juist als in de eerste de beste, eerwaardige vergadering van effectenmakelaars.

Onder het laatste gedeelte was Svendrup opgestaan, van de verhooring gestapt, en kwam nu langzaam door de zaal loopen op het tafeltje toe, waaraan Finch en Raffles gezeten waren. Terwijl hij den eersten de hand drukte, keek hij Raffles scherp aan.

— Dit is een vriend van mij die je wil spreken, Svendrup! zeide Finch op trotschen toon, een heel hooge piet!

Maar Raffles gaf hem ongemerkt een stomp in de zijde, en hij verbeterde haastig:

— Dat is te zeggen, zoo hoog is hij nu weer niet!

Svendrup monsterde Raffles nog eenigen tijd zwijgend en vroeg toen:

— Behoort U bij het nobele gilde?

— Als U daarmee de bedelaars van beroep bedoeld, waarde heer, dan moet ik ontkenkend op die vraag antwoorden.

— Maar je wilt je bij ons voegen? vroeg Svendrup verder.

— Ook dat niet! antwoordde Raffles met een glimlach. Ik ben alleen hier gekomen om een paar inlichtingen! Gij kunt mij die verschaffen, dat weet ik. Het betreft.....

Op dat oogenblik klonk er ergens in het groote huis een luide slag, aanstonds gevolgd door het gerinkel van brekend glas.

De deurwachter kwam verschrikt binnen loopen, en schreeuwde zoo hard hij maar kon:

— Een inval, jongens!

— Is het politie? werd er van de bestuurstafel teruggeschreeuwd.

— Dat zou ik niet zeggen! Ik geloof dat ze daarboven al aan het schieten zijn!

— Vervloekt! Het zal op onze kas zijn voorzien! schreeuwde Svendrup, en uit zijn diep in de kassen liggende oogen schoot een blik van woeste argwaan naar Raffles, die niet eens tijd had om zich te verdedigen, want de tweede cipier, de man die de straatdeur bewaakte, kwam doodsbлек binnenstormen en schreeuwde:

— Berg je, jongens! De Raven!

— Kunnen we nog naar boven? schreeuwde Svendrup.

— Onmogelijk, zij zijn al op de trap! Ik heb al een kogel door mijn mouw gekregen.

— Dan de deur dicht, en weg door den nooduitgang! beval Svendrup.

Nu ontstond er een groote verwarring in de zaal.

De vrouwen waren dadelijk begonnen te gillen, zooals zij onder dergelijke omstandighede

en in alle standen over de geheele wereld doen, en de mannen liepen elkander in den weg, in hun haast om de deur te bereiken.

Sam, met het handvat van den trekstaal in zijn hand was er het eerst bij, en trok de zware roldeur met een luiden smak dicht.

De lieden die al dat tumult veroorzaakt hadden, schenen vlug klaar te staan met hun vuurwapens, want er kon nog juist een kogel door de deuropening, voor die in het slot viel.

Een van de bedelaars ging kalm op een stoel zitten, alsof hij voornemens was, rustig de gebeurtenissen af te wachten. Maar dat was maar schijn. De laatste kogel had hem midden in het voorhoofd getroffen en op slag gedood.

Daar op de verhooring voor het bestuur was een ware paniek ontstaan.

Twee leden maakten zich tegelijk van het ijzeren kistje meester, en wilden het elkander ontrukken, totdat de scherpe stem van Svendrup met zijn vreemd accent als een mes door het rumoer sneed:

— Laat dat kistje staan! Ik zal er wel voor zorgen! Dat is mijn taak! Sam, jij neemt het register. En maak nu de nooddeur open!

Dit scheen tamelijk vlug in zijn werk te gaan. Achter in de zaal, op het podium was een kleine, ijzeren deur. Niet iedereen scheen haar te kunnen openen, want er waren een paar ingewikkelde handgrepen voor noodig, die alleen Sam en nog een paar andere leden van het bestuur schenen te kennen.

En juist toen die deur open was en de eersten zich in de duistere gang wierpen, die achter die deur begon, dreunde de roldeur onder de heftige slagen van een paar koevoets.

— Doof toch de lantaarns! riep de krachtige stem van Raffles boven het rumoer uit.

— Waarom? schreeuwde Finch, die alles behalve op zijn gemak scheen te zijn.

— Omdat zij dan in de duisternis de geheime deur niet zoo goed zullen zien!

En Raffles zelf gaf het goede voorbeeld, opende een der lantaarns en kneep met nat-gemaakte vingertoppen de brandende kaars uit.

De helft was ongeveer gedoofd, toen er dicht bij den roldeur een doffe losbarsting weerklonk.

— Die duivels! Zij hebben een handgranaat gebruikt, bromde Svendrup, die bij de nooddeur scheen te staan, en den aftocht zoo goed mogelijk bestuurde.

De aarde scheen nog na te dreunen, toen men een schelle vrouwenstem zegevierend hoorde schreeuwen:

— Wij hebben hen te pakken! Vooruit, jongens!

En toen, in de halve duisternis het stemgeluid van den ontstelden Finch die zoo hard

hij kon bulderde :

— Het jaat om je leven — berg je lijf, Raffles!

Raffles had zijn kleine revolver ter hand genomen, en met twee goedgemikte schoten doofde hij nog twee lantaarns uit.

De vergaderzaal werd nu alleen nog maar verlicht door een enkel paar kaarsjes.

De roldeur was uit haar voegen geperst, door de ontploffing, maar het zware ijzeren ding wilde toch nog niet geheel wijken en de aanvallers konden slechts een voor een binnen dringen.

Koelbloedig vuurde Raffles tot driemaal toe in de richting van het geluid, dat van de deur kwam.

Tweemaal antwoordde hem een gesmoorde kreet, gevolgd door het dreunend gerucht van een val.

De vrouw van zoeven vloekte als bezeten, en schoot in het wilde weg op den terugtrekkenden troep bedelaars, van wie er twee niet ernstig gewond werden.

Raffles dekte den aftocht.

Van Finch was in het geheel niets meer terug te vinden.

Die had zeker de verstandigste partij gekozen, en had zich in veiligheid weten te brengen.

Raffles hoorde niets dan het doffe stampen van de voeten der vluchtelingen in de gang.

Het was er zoo donker dat men letterlijk geen hand voor oogen kon zien.

Er werd gevloekt en geschreeuwd, en vooral de vrouwen lieten zich niet onbetuigd.

Hoe donker het ook was — de achtervolgers moesten toch gezien hebben, waar zich de deur bevond. Zij drongen nu in die richting voort, maar durfden voorloopig niet te schieten uit vrees dat zij hun eigen menschen zouden raken.

Het was natuurlijk zoo klaar als de dag, dat zij geweten hadden, dat juist op dien avond de kas zou worden verdeeld, en dat de contributie zou worden bepaald. Er was dus dien avond in de onderaardsche vergaderzaal op zijn minst een vijfduizend pond sterling, en dat was wel de moeite waard, er een paar revolverkogels aan te besteden.

Het viel moeilijk na te gaan, uit hoeveel leden de bende bestond, maar Raffles geloofde dat het er minstens tien waren, waarvan er al twee of drie in het stof hadden gebeten.

Maar de vrouw die er bij was gilte nog altijd door, en spoorde hare makkers tot spoed aan.

Zij zelve was een van de eersten die in de gang binnendrong.

Vijf minuten later had Raffles alle gelegenheid, op te merken, dat het toeval hem in een lastig parket had gebracht. En dat om een

kleinigheid, als de wensch, uit den mond van den Zweed zelf een paar inlichtingen op te pikken!

Want de gang liep een eind verder uit op een kelder; van daar voerde een trap weer naar boven, en het was goed dat de bedelaars eenige voorsprong hadden, en hierop beter den weg wisten want die trap was een zeer gevaarlijke plek, en wie zich daarop bevond, kon al heel gemakkelijk worden neergeschoten.

Want er bleek bij de achtervolgers een tweetal mannen te zijn die een zaklantaarn bij zich hadden, en daar nu gebruik van maakten.

De man die het laatst op de trap was moest het bezuren, want juist toen hij door de deur daar boven zou verdwijnen, achterhaalde hem een goed gerichtte revolverkogel, en met een luiden kreet stortte hij ruggelings achterover, en viel te pletter op den steenen vloer, zes meter lager.

Want het was eerder een soort van put dan een kelder, die de vluchtende bedelaars zoeven verlaten hadden.

Weer een gang, met een tamelijk sterke helling — een vrij zware deur waaraan Svendrup vloekend stond te morrelen, terwijl achter hem de stappen der bandieten klonken, die op hun beurt de trap begonnen te beklimmen, en de vrouwen harder dan ooit gilden.

Het slot scheen eenigen tijd weerstand te bieden, de deur werd waarschijnlijk weinig gebruikt, en er ging een kostelijke minuut verloren, die nog meer menschenlevens had kunnen eischen, als Raffles zich niet ongeduldig een weg door de als schapen opeen gepakte vluchtelingen had gebaand en had uitgeroepen:

— Laat mij dat slot maar eens behandelen.

Binnen enkele tellen had hij het slot geopend, en als een stortvloed wierpen zich de verschrikte bedelaars naar buiten.

Bijna niemand hunner was gewapend, en aan tegenstand dachten zij zelfs niet. Zij wilden alleen maar de opbrengst van hun zonderling beroep in veiligheid brengen de zoete winst, die zoo gemakkelijk verkregen werd, alleen maar door een hand op te heffen.

Zij bevonden zich nu op een donkere binnenplaats, met huizen aan alle kanten eromheen, nu en dan afgebroken door een stuk schutting, verveloos en scheidt. Er stond maar een enkele flauw brandende gaslantaarn vlak daarbij was een deur, die blijkbaar naar de straat voerde.

Svendrup richtte zijn schreden reeds naar die deur maar het was te laat want de achtervolgers waren de steenen trap al opgestornd, en voor iemand op de gedachte was gekomen, de zware deur daarboven dicht te werpen, stonden de eersten al op de duistere binnen-

plaats. en een paar die vlug ter been waren, liepen als hazen naar de andere deur toe, om den anderen den pas af te snijden. en toen Svendrup desnietteenstaande zijn hand naar de kruk uitstak kreeg hij een revolverkogel in de volle borst en stortte neer.

Dadelijk wierp een van de bandieten zich op het kistje dat hij droeg, en Raffles moest tot zijn spijt zien dat de kogel, die hij afvuurde, juist over den gebogen rug van den man

heenfloot, en de deurpost raakte.

En het was zijn laatste kogel!

Er ontstond een vreeselijke verwarring, de bedelaars schreeuwden van woede, en de man met het kistje liep al op de deur toe. die naar de straat voerde, toen die geopend werd, en onmiddellijk rees overal de kreet, van vriend en vijand, in een wilde paniek:

— Politie! Politie!

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den favrikant.

HOOFDSTUK IV.

IN HANDEN DER POLITIE.

Inderdaad was de deur opengeworpen, en tien of twaalf stevige politieagenten met de revolver en de knuppel in de vuist kwamen de kleine binnenplaats opstormen.

Het was onmogelijk goed te zien, wat er in de volgende seconde gebeurde, maar Raffles kon toch nog juist onderscheiden, hoe een der bandieten met iets onder den arm naar de trapdeur sloop, en daar verdween, op den voet gevolgd door eenige andere bandieten, waaronder zich ook de vrouw bevond, die geschoten had.

Raffles wilde hen achterna gaan, na vlug zijn nuttelooze revolver over een der schuttingen te hebben geworpen, daar de weg naar de straatdeur hem reeds was versperd, toen een onverhoedsche slag met een gummiknuppel en van achteren toegebracht, dat plan verijdelde.

Het moest een krachtige agent zijn geweest, en iemand die er zich niet veel om bekommerde, of hij een hersenpan dan wel een hoed stuk sloeg, want de slag deed Raffles duizelen, en het was een groot geluk, dat zijn hoofddekse van dik vilt was.

Zooals de zaken nu stonden, werd hem in ieder geval de vlucht onmogelijk gemaakt, en een paar minuten later zag hij zich, met nog een dertigtal bedelaars, Finch, die plotseling weer was opgedoken, en twee of drie van de bandieten, gevankelijk wegvoeren.

De politie had nog getracht, de zware kelderdeur te openen, die door een der vluchtende bendeleden in het slot was geworpen, maar die poging moest al spoedig worden opgegeven

— men zou er een smid bij noodig hebben.

Raffles begreep wel, dat er ergens een verrader moest schuilen, hetzij onder de bandieten, hetzij onder de bedelaars, ofschoon dit laatste het onwaarschijnlijkst was.

Die man moest de politie hebben gewaarschuwd, en hij moest goed op de hoogte zijn van alle sluipwegen, en ook die hebben verraden, anders was het onmogelijk, dat de politie die deur had kunnen vinden. Overigens scheen zij niet geheel en al tevreden te zijn met de resultaten van de klopjacht en het was duidelijk dat zij het in de eerste plaats op de leden van de Bende der Raven gemunt had.

Ook Svendrup werd meegenomen, zwaar gewond, en in een toestand, die zijn onmiddellijke overbrenging naar een ziekenhuis dringend gebod.

Buiten, op de straat stond een viertal groote arrestantenwagens en de bedelaars en bandieten werden daar tamelijk onzacht heengedreven.

Allen waren geboeid.

Het toeval wilde, dat Finch naast Raffles kwam te zitten, die zich pas langzaam herstelde van de gevolgen van den hevigen slag, die hem met den gummiknuppel was toegebracht.

Finch zag er neerslachtig uit en bromde:

— Dat is dus toch nog verkeerd afgelopen

— Ik bied je mijn verontschuldigen aan, Finch! zeide Raffles zacht, en met een glimlach. Het is half en half mijn schuld, intusschen

— ik ben er al even slecht aan toe als jij zelf!

— Hoe zoo? Ze weten toch niet wie je bent?

— Dat niet — Maar je hebt wel wat erg hard geschreeuwd daar beneden in den kelder,

en er zijn er hier, die weten dat ik — de bewuste ben! Jij weet het trouwens ook!

Finch keek Raffles verontwaardigd aan, en gromde:

— Je denkt toch zeker niet dat ik je zal verklappen als belooning voor je vrijgevigheid? Dan ken je Finch niet!

— Ik dank je, collega! zeide Raffles heel zacht.

Toen keek hij zoekend om zich heen, en zijn wenkbrauwen gingen een heel eind de hoogte in. Hij slaakte een onderdrukten uitroep van ongeduld en boosheid.

— Wat is er? Kwaad om je boeien? Eens moest het einde toch komen!

— Dat is het niet Finch! Deze boeien? Het is de zesde maal dat ik ze aan heb, en het heeft nooit heel erg lang geduurd! Daarover maak ik mij niet kwaad. Ik ben toornig over mijn eigen domheid! Ik ben zoonverstandig geweest, beneden in den kelder een oogenblikje de tasch los te laten, waarin ik — de opbrengst van dezen avond had geborgen.

— Had je die dan bij je, riep Finch verschrikt zachtjes fluisterend. Heb je die dan niet achtergelaten in dat huis waar je je verkleedde?

— Dat was maar een soort steun. Het was niet mijn hoofdkwartier! Ik bewaar daar nooit geld!

— Nu, dan kun je er naar fluiten, want dan hebben die schooiers van de Raven je tasch natuurlijk meegepikt, toen ze op den terugweg waren!

— En dat hindert mij juist meer dan ik je zeggen kan, Finch! Ik zou het nog kunnen aanvaarden, dat de politie mij den buit weer afnam maar ik zal nooit toelaten, dat die schurken, die op ongewapende tegenstanders schieten van mijn geld mooi weer spelen! Ik zie je glimlachen — maar ik beschouw het wel degelijk als mijn geld! Bovendien hebben ze ook nog het kistje van Svendrup afgenomen. Zoodra ik vrij ben zal ik eens een woordje met hen gaan spreken!

— Je rekent er dus op, dat je op vrije voeten wordt gesteld?

— Dat niet bepaald! Ik reken erop dat ik spoedig vrij zal zijn, en dat is heel iets anders! En jij Finch — heb je je van het geld kunnen ontdoen, dat ik je gaf?

— Gelukkig nog net bijtijds! antwoordde Finch met glinsterende oogen. Toen er geschreeuwd werd dat de blauwjakken op komst waren, heb ik het pakje nog net bijtijds kunnen wegstoppen in een hoekje van de binnenplaats, onder een afvalton. Zou je denken dat ze mij vrij lieten?

— Ik zie niet in waarom ze je zouden mogen

vasthouden, Finch! Je kwam daar immers geheel bij toeval, om met den aanvoerder van de bedelaars te spreken!

— Dat is waar! Dat is toch geen misdaad, is het wel?

Finch scheen opgelucht te zijn. Hij keek met een minachtend lachje naar zijn boei en schikte zich toen in zijn lot. Men zou niets op hem kunnen vinden, dat hem kon compromiteeren, want het geld lag veilig op de binnenplaats, en al zijn inbrekerswerktuigen waren achtergebleven in het huis van Fred Durham den bankier.

Natuurlijk kende de politie hem, want hij was een goede bekende, maar zij mochten hem niet houden, als hem niets ten laste kon worden gelegd. — En Raffles zou hem zeker niet aanbrengen, niet alleen omdat dit zijn eigen ondergang zou beteekenen, maar omdat het niets was voor een man als de groote avonturier.

Het was zeer laat in den nacht, of liever heel vroeg in den morgen, maar er waren toch nog wel een honderdtal nieuwsgierigen die toekeken, hoe de half volgeladen auto's — men had bepaald op een grootere vangst gerekend, onder een zeer sterk politiegeleide wegreed.

Voor en achter Raffles en Finch en ook naas hen waren agenten komen zitten en aan een ontvluchting uit de hooge, gesloten auto's viel in het geheel niet te denken.

Bij het omslaan van een hoek zag Raffles in de verte plotseling zijn eigen wagen, met Henderson achter het stuurwiel.

En alle vier de politieauto's reden er langs, hoog en dreunend.

Raffles keek strak naar Henderson, en knikte heel even tegen hem in het langsrijden.

De reus verschoot van kleur, maar verder bewoog hij zich zelfs niet.

Hij was gelukkig zoo verstandig, wel te begrijpen, dat hij alleen het niet kon opnemen tegen een politiemacht, die in het geheel bijna zestig koppen telde, en die over een veertigtal uitstekende revolvers beschikte.

Maar bij een volgende, scherpe bocht toen Raffles terzijde keek, zag hij, dat Henderson op een veiligen afstand den stoet volgde.

De dag brak langzaam aan, en over een half uur zou de zon opkomen.

Na een rit van omstreeks een kwartier hielden de auto's stil, voor een wijkbureau een grijs, groot, somber gebouw met een geweldig groote poort, waardoor de auto's gemakkelijk naar binnen tot op de binnenplaats konden rijden.

De arrestanten moesten allen uitstappen,

en werden naar de cellen gebracht, waar hunne boeien werden afgenomen.

Het duurde bijna een uur voor Raffles uit zijn nauw vertrek werd gehaald, en voor den inspecteur van dienst werd gebracht, die nog niet geheel en al wakker in een betreurenswaardig humeur was.

Finch stond aan den anderen kant van de lage bali en zag er bedremmeld en ongelukkig uit.

En dadelijk begon de inspecteur Raffles toe te snauwen :

Wat s dat hier voor een comedie ? Finch hier, die wij allemaal heel goed kennen, zegt, dat hij in gezelschap van iemand, diens naam hij niet eens kent, naar die vergadering van bedelaars is geweest. Volgens de beschrijving moet jij die man zijn. Hoe zit dat nu ?

— Wel als hij dat zegt, zal het wel zoo zijn, antwoordde Raffles rustig. Inderdaad hebben wij elkander bij toeval ontmoet in een klein wijnhuis, hij vertelde mij dat hij een vriend was van Svendrup den Zweed, en omdat ik hem toevallig moest spreken, zoo verzocht ik Finch, mij als gids te dienen. Wat is daar voor onge'oofwaardigs aan ?

— Ik zou het misschien van ieder ander gelooven maar juist van Finch niet ! viel de inspecteur woedend uit. Hij liegt los en vast aan elkaar ! Wat moest jij hebben van Svendrup ?

— Dat is een particuliere aangelegenheid, inspecteur !

— Je weigert te antwoorden ? Hoe is je naam ?

— Henry White !

— Al eens straf gehad ?

— Nooit !

— Wat is je beroep ?

— Ik neem alles aan wat ik krijgen kan.

— Waarom heb je je tegen die politie verzet ?

— Inspecteur, die vraag verrast me ! Als ik had willen doen, zou het mij onmogelijk zijn geweest, want een van uw mannen en helaas een van de sterksten, trakteerde mij op een slag met zijn knuppel, die het bijna overbodig had gemaakt, mij hier nog te onderwerpen ! Verzet tegen de politie ! Ik heb er zelfs geen seconde aan gedacht ! De politie is mij trouwens heilig ! Een uitmuntende instelling die ten doel heeft, den persoonlijken eigendom te beschermen !

— Ironisch ? Nu, misschien zal de lust om dat te zijn je wel spoedig vergaan, vriend ! gaf de inspecteur boos te kennen. Waar heb je de revolver gelaten waarmee je geschoten hebt ?

Raffles keek Finch vragend en een beetje verwijtend aan en deze boog deemoedig het

hoofd en zei schuldbewust :

— Ik heb gezegd, dat je op de bandieten hebt geschoten, White — om ons te verdedigen — ik dacht dat ik daar goed aan deed !

— Houdt je mond en spreek alleen als je wat gevraagd wordt ! snauwde de inspecteur. Krijg ik antwoord, man ?

— Wel, ik heb die revolver weggegooid, toen ze was leeggeschoten, antwoordde Raffles rustig !

— Is het je gewoonte met geladen revolvers rond te loopen ?

— Men kan in een stad als Londen niet te voorzichtig zijn !

— Weet je dat het dragen van wapens verboden is ?

— Ik heb daar wel eens wat van hooren verluiden, maar ik heb dat altijd als een grap beschouwd !

— Nu, dan hopen wij je hier aan te toonen, dat dat voorschrift heelemaal geen grap, maar ernst is ! De hemel moge mij bijstaan, Blake. Maar ik geloof dat het noodlot mij hier geplaatst heeft tegenover een vertegenwoordiger van het ras der humoristen !

Deze laatste opmerking was gemaakt tegen een jongen man met een bleek, spits gezicht, die blijkbaar de taak van griffier vervulde, en met veel nadruk op een oude, rammelende schrijfmachine hamerde.

— Ik protesteer, zeide Raffles. Ik behoor niet tot dat ras !

— Des te beter ! zeide de inspecteur droogjes. Zeg dan maar eens precies wat je met die revolver eigenlijk voorhad.

— Ik herhaal even precies, dat een stad als Londen het dragen van vuurwapens somtijds noodzakelijk kan maken !

— Noem eens een voorbeeld ?

— Wel, als men laat uit een schouwburg of van een trouwpartij komt !

— Of als men een vergadering van de Bedelaarsclub gaat bijwonen ! Mijnheer White, ik zal verplicht zijn U nog eenigen tijd vast te houden totdat Uw indentiteit kan worden vastgesteld.

— Ik ben in een zoodanigen toestand, inspecteur, dat ik mij wel moet schikken naar Uw inzichten ! zeide Raffles.

— Wat jou betreft, Finch, zoo richtte de inspecteur zich met gefronst voorhoofd tot den anderen arrestant, je zult wel begrijpen dat ik je niet loslaat voor ik precies weet wat jij van nacht hebt uitgevoerd ! Die kennis-making met heeren die revolvers dragen, en er blijkbaar ook zoo handig mee weten om te gaan, komt me meer dan verdacht voor ! Ben je lid van een van de benden ?

— Neen, inspecteur! Ik heb het wel een paar malen geprobeerd, maar ik ben er in drie gedeballoteerd, en toen heb ik het maar opgegeven.

— Waarom werd je niet als lid aangenomen?

— Och, daar moet je een kruiwagentje voor hebben! zeide Finch mismoedig. Ik weet niet wat er aan me scheelde — in de eene vereeniging moest je een agent over hoop hebben gestoken, in de tweede moest je duizend pond bijeen hebben gegapt, in de derde moest je zooveel jaar hebben gezeten — en overal moesten twee goed bekend staande kameraden je laten voorhangen!

— En jij kon niets van dat alles doen gelden? vroeg de inspecteur, die zich moest inspannen om niet te lachen.

— Neen, ze lustten me niet! Ja, als ik connecties had gehad! Maar ik heb hen niet noodig, hoor! Dan maar geen lid!

— Juist! Jij bent een individualist! prees de inspecteur hem ironisch. Nu, breng hen dan maar weer weg, brigadier. Wat is dat?

De laatste uitroep werd hem ontlokt, daar de deur nog al ruw werd opengeworpen, en een jonge vrouw met rossig haar en een knap maar nu van woede vertrokken gelaat werd binnengebracht door twee stevige agenten.

Raffles had haar maar een heel kort oogenblik en in een halve duisternis gezien, maar toch herkende hij haar dadelijk. Het was de vrouw, die beneden in den bedelaarskelder geschoten had.

— Dit is rooie Daisy, inspecteur! zoo kondigde een der agenten haar komst aan. Wij kregen haar net te pakken, toen ze er van door wilde gaan, vlak bij de vergaderzaal van de Bedelaarsclub. Zij heeft nog op een van ons geschoten.

— En geraakt?

— Wel een beetje! Een van de mannen is vleugellam! Wij hebben haar de revolver moeten ontwringen, en ze vocht als een wilde kat!

De inspecteur keek hoofdknikkend naar het opengekrabde gelaat van een der agenten, en zeide toen:

— Nu, daar zullen wel een paar jaartjes opzitten, Daisy! Vertel mij eens — je was er immers bij van nacht. Ken je deze mannen?

De vrouw wendde haar bleek gelaat beurtelings naar Finch en Raffles en toen begonnen eensklaps haar oogen van wraakzucht te fonkelen, en ze schreeuwde heesch, zich wringend in den greep der agenten:

— Als je me even loslaat, zal ik hem mijn nagels over zijn tronie halen! Ik zou hem kunnen doodtrappen! Hij heeft Zwarten Piet, mijn

jongen, zoo gemeen geraakt, dat hij er wel niet van bovenop zal komen! En of ik weet wie hij is? Weten jullie dat dan zelf nog niet eens, stomkoppen? Het is John Raffles, naar wien jullie al jarenlang zoeken!

De uitwerking van die woorden was verbijsterend.

De griffier maakte een luchtsprong, en scheurde in zijn opwinding het papier dat hij juist voor de helft had volgetikt.

De inspecteur leunde achterover in zijn stoel, en zijn brandende sigaar viel uit zijn wijdgeopenden mond.

Hij keek Raffles aan, alsof hij een spookverschijning zag.

En onmiddellijk kwamen alle agenten daar in het vertrek, zonder dat er een bevel toe noodig was, aanloopen, en plaatsten zich in een halven kring om den gevaarlijken man, wiens naam daar zooveel genoemd was.

De inspecteur kwam het eerst weer tot zich zelf, en hakkelde:

— Ben je zeker van je zaak, rooie Daisy?

— Zoo zeker als ik er van ben, dat ik daar net beter had moeten mikken!

— Hoe weet je dat hij Raffles is?

— Omdat die andere daar hem zoo noemde! Kijk eens aan — het is Finch in eigen persoon! Ik had je niet meer herkend, lievertje!

Finch was op dat oogenblik jammerlijk om aan te zien.

Hij stond er bij als een hond die een pak ransel heeft gehad. Toen stamelde hij met moeite:

— Dat is nou iets, waar je niks aan doen kunt. Maar als ik dat serpent nog eens tusschen mijn vingers krijg.....

En hij maakte een woedende beweging in de richting van de vrouw, maar verder kwam hij niet, want twee agenten trokken hem dadelijk weer achteruit.

De inspecteur streek zich met innig welbehagen over zijn puntbaardje, en knikte een paar ma'en goedkeurend, als iemand die een welgeslaagde tooneelvoorstelling bijwoont.

Het toeval — later zou hij het natuurlijk noemen: Z'n speurderstalenter — had hem hier den man in handen gespeeld, naar wien reeds zoovele jaren vruchteloos werd gezocht, zoodat men tenslotte de pogingen maar had opgegeven, in de veronderstelling dat John Raffles dood zou zijn, of zich ergens in het buitenland een schuilplaats had gezocht.

En daar stond hij nu, geboeid en wel, zeer bedaard, en glimlachend! Nu, dat lachen zou hij dien brutalen bandiet wel spoedig verleeren! Aan een vergissing dacht de inspecteur zelfs geen seconde. Welke reden zou de vrouw

hebben om te liegen? En de houding van Finch was veelbeteekenend — een en al schuld-bewustzijn.

En daarom begon hij barsch:

— Is het waar, wat die vrouw zegt, Finch?

— Dat is te zeggen..... begon de ongelukkige Finch te hikkelen met een blik naar Raffles die om medelijden smeekte:

— Ik dank je voor je goede bedoelingen, Finch, viel Raffles hem in de rede. Je ziet nu zelf dat je een beetje dom bent geweest, door zoo hard te schreeuwen. Deze dame is niet met de vriendelijkste gevoelens jegens mij beziel, en dat kan ik mij heel goed begrijpen!

— Je stemt dus toe, dat je Raffles bent? riep de inspecteur zegevierend?

— Hola — dat is een tweede kwestie! antwoordde Raffles. Ik stem toe, dat hij mij aldus genoemd heeft, maar ik erken niet, dat ik Raffles ben!

— Ah — spitsvondigheden? zeide de inspecteur sarcastisch. Waarom zou hij je dan zoo genoemd hebben?

— Wel — spottenderwijs misschien! gaf de groote avonturier te veronderstellen.

Maar de inspecteur was in een prachtig humeur geraakt en niet zoo gemakkelijk meer van zijn stuk te brengen.

Hij wierp zijn zwaar lichaam tegen den rug van zijn stoel aan, en keek Raffles aan, zooals een verzamelaar een kostbaar stuk aanziet, hetwelk zijn collega's hem stellig zullen benijden.

Hij had de duimen onder zijn oksels gestoken, en bekeek Raffles met welgevallen.

— Die praatjes zullen je niet helpen, mijn waarde! zei hij goedmoedig. Voor zoover ik zien kan, ben je er gloeiend bij.

— En dat is mijn schuld! jammerde Finch. Ik had hem nooit zoo moeten noemen. Inspecteur, het was maar een grapje! Ik had hem net zoo goed Nijlpaard of Zuidster kunnen noemen! Het was zoo maar een inval! Ik heb...

— Houdt je mond! bulderde de inspecteur hem toe. Breng je uitvluchten maar elders aan den man! Je hebt je versproken, Finch, en dat is jammer van jou, want ik zal nu wel verplicht zijn om je vast te houden!

— Maar dat is heel onbillijk, inspecteur! riep Raffles uit. U kunt hem toch niet straffen, omdat hij mij zoo noemde.

— Hij zal je medeplichtige wel zijn!

— Geen sprake van! Ik ontmoette hem bij toeval, op mijn woord van eer!

— Woord van eer, hè? grinnikte de inspecteur spottend. Geloof je dat ik daar veel aan hecht?

Raffles was zoo vlug tot vlak voor hem ge-

komen, dat de inspecteur nauwelijks den tijd had om te schreeuwen:

— Houdt hem vast, maar houdt hem dan toch vast! ezels. Hij wil mij te lijf, de schurk!

De oogen van Raffles hadden een glans als van metaal, toen hij minachtend zei:

— U ziet wel, dat ik geboeid ben! Maar pas op uw woorden! en onthoud wel, dat mijn eerewoord op zijn minst even zooveel waard is als het Uwe.

— Ga dan maar weer op je plaats staan, beval de inspecteur kortaf. Is die Finch al gefouilleerd?

— Jawel inspecteur!

— Iets van belang gevonden?

— Ja chef, een zakdoek, antwoordde een der agenten.

— Hij is grappig, hoonde Finch. Ik mag dan zijn wie ik wil, maar ik ben gewoon, op geregelde tijden mijn neus te snuiten. Heb je dat verstaan, jij lange sladood?

— Stilte daar! brulde de inspecteur opnieuw. Spreek als je wat gevraagd wordt! En vertel me nu hoe je dezen man hebt leeren kennen!

— In een bioscoop! antwoordde Finch prompt, zonder zich een oogenblik te bedenken.

— Wat zochten jullie daar bij de bedelaars?

— Ik zocht er niets, maar deze heer wilde met Svendrup spreken, en toen heb ik hem den weg gewezen! Toen kwamen die schooiers, van de Raven met dat canaille daar erbij, en dat is toch waarachtig mijn schuld niet! Ik had ze niet uitgenoodigd, geloof U dat maar! En rooie Daisy heeft wel driemaal geschoten, daar durf ik op zweren!

— Dat zal je goed doen, Finch, als Jack daarachter komt, zeide de vrouw, met oogen die van haat fonkelden. Ik zou hem voorloopig maar uit den weg blijven, als ik jou was! Misschien word ik er voor een jaar of drie, vier bijgelapt, maar jij leeft niet lang meer, als Jack hoort, dat jij me verraden en verkocht hebt!

— Jack kan me gestolen worden! zeide Finch wijsgeerig. Ik ben niet bang voor hem!

De inspecteur had met opzet de twee hun ruzie laten uitmaken, in de hoop, iets nieuws te hooren, iets, waaraan hij wat zou hebben. Maar nu zei hij ongeduldig:

— Breng het heele stel maar weer weg! De zaak is zoo klaar als een klontje, en ik wil alleen maar weten, hoe die twee mannen elkaar hebben ontmoet, en wat ze daar in de vergaderzaal van de Bedelaarsclub uitvoerden! Best mogelijk, dat ze door de Raven waren vooruitgestuurd om eens polshoogte te nemen!

Finch wilde woedend opstuiven, maar een

paar agenten hielden hem stevig vast, en Raffles haalde alleen maar minachtend de schouders op en bleef ook zwijgen, toen men hem en Finch weer gevangelijk wegvoerde.

De twee mannen hadden hun cachotten naast elkander. Ook dat was een slimmigheidje van den inspecteur, die er prat op ging, dat hij zijn menschen wel murw wist te krijgen. De cipier zou zich met opzet en tamelijk

opvallend verwijderen, — maar niet zoo ver, of hij zou kunnen hooren wat die twee door de tralies heen met elkander zouden te bespreken hebben. En menigmaal kwam er op die manier heel wat los.

Hij wist echter niet dat Raffles de truc kende, en er alleen maar om glimlachte!

De Groote Avonturier was van plan, zijn tijd heel wat nuttiger te besteden!

Een Dubec is de winner!

HOOFDSTUK V.

IN VRIJHEID.

De cachotten in het wijkbureau van de politie waarheen de arrestanten voorloopig waren gevoerd, liggen voor een groot deel in een bijgebouw, dat door middel van een slecht verlichte gang in verbinding staat met het eigenlijke bureau.

Dat gebouw ligt aan een binnenplaats, tegenover de stallen, waar de paarden van de bereden manschappen gehuisvest zijn.

De derde zijde wordt gevormd door den achtergevel van het hoofdbureau, en de vierde wordt begrenst door een dikke muur van drie meter hoogte, met scherpe, ijzeren pennen bedekt.

De cachotten liggen aan weerszijden van een middengang en veel meer is er in het bijgebouw niet te vinden dan deze cellen, behalve een kleine keuken, waar de spijsen voor de gevangenen worden bereid, een vertrek waar gewonden verbonden kunnen worden en dan nog een hokje voor den dienstdoenden cipier, die daar een tafeltje heeft, waarop het petroleumstel staat, hetwelk moet dienen bij de bereiding van de koffie. Daarvoor staat een gemakkelijke, rieten stoel, en de kussens daarin bewijzen, dat zelfs een cipier wel eens behoefte kan hebben aan rust, en gaarne zijn gedachten doet verwijlen in het land der droomen.

Achter die stoel was het kleine, zwarte sleutelbord, met de witte nummertjes onder de haken.

De gang moest bijna aanhoudend kunstmatig worden verlicht, want zij scheidde slechts twee rijen cachotten van elkander, die zelve hun beetje licht slechts ontvingen door een hoog en smal raampje, waarin twee zware, vierkante tralies elkander kruisten. De bewoners van de hokjes aan de binnenplaats waren er nog het best aan toe, want die aan de overzijde leefden meestal in het donker, daar hun raampjes uitkwamen op een zeer smalle steeg. De overzijde daarvan werd gevormd door den hoogen muur, zoo goed als geheel blind, van een bierbrouwerij.

Zelfs midden in den zomer zag de zon maar een half uurtje van den dag kans heel eventjes in die steeg binnen te gluren.

En het was juist in die donkere hokken, dat het lot Raffles en zijn zonderlingen vriend naast elkander had geplaatst.

Er scheen op dat tijdstip een verheugende „baisse” in de misdaad te zijn, want er waren

maar weinig cachotten bezet.

Nu en dan wandelde de cipier door den gang op en neer, van zijn wachthokje aan het einde tot aan de deur, die de verbinding vormde tusschen het bij- en het hoofdgebouw, rammelend met zijn bos sleutels.

Hij was een groote, zwaarlijvige man, en waarschijnlijk niet meer geschikt voor den straat dienst. Hij was altijd blootshoofds, en zijn lakensche helm hing aan een haak boven het sleutelbord.

Natuurlijk was het spreken verboden, maar het wachthokje was vrij ver, en telkens als de cipier daar was, konden Raffles en Finch haastig op fluisterenden toon een paar woorden wisselen.

Ongemerkt poogde dan de waker de gang weer binnen te schuifelen zeker in de hoop iets te zullen opvangen, maar hij wist niet met welke tegenpartij hij te doen had.

Raffles zweeg dan onmiddellijk, en een oogenblik later behoefde hij in het geheel niet meer te spreken, want op zijn vraag had Finch hem geantwoord, dat hij de tiktaal uitstekend begreep.

Men weet wat het is — het is de taal, — die vele gevangenen gebruiken, om zich met elkander in verbinding te stellen. Het is een soort van onzichtbaar morseschrift, en de taal wordt gesproken door middel van de knokkels, die op den celmuur tikken, of wel op den houten vloer, wat nog beter is, want de dreuning plant zich dan verder voort, soms over een afstand van wel vier of vijf naast elkaar gelegen cellen.

Raffles en Finch nu hadden niets anders te doen, dan voor hun deuren te gaan staan, die niets anders waren dan een soort van hek, vervaardigd uit ijzeren staven van een vinger dik, zoo dicht mogelijk bij elkander en dan een hand door de opening te steken, waarbij de een den wijsvinger op den handrug van den ander legde. Zoo kon hij dus al tikkeerd een vraag stellen. En om te antwoorden behoefde de ander slechts hetzelfde te doen. Het duurde wel wat langer, maar door wat oefening kan men het toch ver brengen in die zwijgende taal!

En zoo begon dan het vraag en antwoorden-spelletje, dat de cipier onmogelijk kon verstaan, hoe zeer hij ook zijn best deed.

Raffles: „Heb je honger, Finch?”

Finch: „Ik zou wel een hapje lusten!”

R. : „We moeten hier weg, Finch !”

F. : „Jij hebt makkelijk spreken ! Heb jij werktuigen ?”

R. : „Zeker heb ik die !”

F. : „Maak je zuster wat wijs, en die zouden ze niet gevonden hebben ?”

R. : „Dan hadden ze beter moeten zoeken ! Ik heb een heel fijn metaalzaagje en een vijltje in mijn mond.”

F. : „Je meent het !”

R. : „Ik meen het, Finch ! Tusschen mijn voortanden en mijn onderlip. Het is een kwestie van oefening ! En niemand ziet het, zelfs niet als men je dwingt je mond te openen. Probeer het zelf maar eens met een lucifer !”

F. : „Maar dan ben je een goochelaar ! Intusschen — wat hebben wij eraan ? We staan hier te kijk als etalagepoppen achter een winkelruit ! Je wilt toch niet gaan vijlen waar dat wandelend wijnvat bij toekijkt ?”

R. : „Zoo dom zal ik niet zijn, Finch ! Maar hij zal niet lang wakker blijven !”

F. : „Wil je hem een slaapliedje voorzingen ?”

R. : „Ik heb iets beters, een slaapmiddel !”

F. : „Waar dan ?”

R. : „In een van mijn jasknoopen ! die is hol, en er zit een uiterst fijn, zilveren spuitje in. Het heeft een spitse punt, en een enkel drupje van den inhoud, nog niet eens zoo groot als het allerfijnste regenspatje is voldoende om iemand binnen een uur te laten slapen als een os !”

F. : „Maar die dikzak kan worden afgelost !”

R. : „Deze is stellig pas in dienst gekomen ! Bedenk eens dat de dag nauwelijks is aangebroken !”

F. : „Maar er zullen herhaaldelijk menschen in en uit loopen !”

R. : „Dat moeten wij er natuurlijk op wagen ! Vinden ze hem te vroeg — dan zou het mislukken !”

F. : „Wat moeten we nu doen ?”

R. : „Om te beginnen hem hierheen zien te krijgen ! De rest is kinderwerk !”

F. : „Dat zeg jij ! Ik help het je wenschen ! Maar ik ben je maat, ik ben je man, want we kunnen er niets bij verliezen. Is dat goedje gevaarlijk ?”

R. : „Volstrekt niet — tenzij het in een groote dosis wordt toegepast !”

F. : „Vooruit dan maar — ik zal vast een schietgebedje doen ! Maar wacht nog eens even — je zult toch wel wachten tot het nacht is geworden ?”

R. : „Neen, — zolang heb ik geen geduld ! En nu stil daar komt hij aan !”

Inderdaad kwam de dikke cipier aanwandelen.

Misschien vond hij het verdacht, dat het zoo stil bleef daar aan het begin van de gang.

Raffles trad haastig achteruit, en draaide wat aan een der dikke, hoornen knopen van zijn colbert.

Hij nam er het uiterst fijne buisje uit van zeer dun zilver, dat aan het einde gemakkelijk kon worden dichtgeknepen, juist zooals men dit doet met een tube tandpasta of olieverb.

En hij prees zijn vooruitzienden geest, die hem had aangeraden, zich van dit kostbare kleine voorwerpje te voorzien.

De zware stappen van den cipier kwamen naderbij, en de gang dreunde ervan.

Hij stond een oogenblik je stil voor een der cachotten, om naar een arrestant te kijken, en hem ruw toe te spreken.

Raffles en Finch konden dien man onmogelijk zien, maar uit hetgeen de cipier zeide maakten zij op, dat de man zich ziek hield, en daarom zoo bestraffend werd toegesproken.

Hij was nog geen half uur geleden binnen gebracht, bleek, met verwarde haren, en blijkbaar dronken, of misschien wel uitgeput van honger en vermoeienis.

En daar kwam de cipier aan, log en breed, en bleef precies voor het cachot van Raffles stil staan, om den gevangenen met zijn kleine oogjes nieuwsgierig te bekijken, zooals de bezoekers van een dierentuin het een merkwaardig zeldzaam beest doen.

— Wel, wel, dat is dus de beroemde Raffles zeide hij spottend, met een wat heesche stem. Hoe voel je je nu wel dat je hier zoo in je eentje zit ?

— Slecht vriend, — slecht ! antwoordde Raffles mistroostig. Ik ben blij dat het niet lang zal duren.

— Ha, ha ! De inspecteur zei al, dat je een grappenmaker bent ! Wou je ons al zoo gauw weer verlaten ?

— Over een uur zoowat !

De cipier sperde zijn mond wijd open, en keek Raffles hoofdschuddend aan, een beetje schaapachtig.

Toen begon hij zachtjes te lachen, en zei verwijtend :

— En je bent ook nog een opschepper ! Heb je die staven al eens gezien ! wat dacht je dat het was — Deventer koek ? Het is ijzer, en je zou er je tanden op stuk bijten !

Hij had gekscherend twee van de tralies omvat met zijn dikke vingers, en rukte eraan.

— Je ziet wel — geen verwrikken aan, mijnheer ! En ik geloof, dat ik sterk ben !

— Geen tralie zoo dik, of een zaagje, als het maar goed is, weet er wel weg mee ! zeide Raffles

glimlachend!

— Accoord! Maar dan moet je maar eerst een zaagje hebben! Ze zullen jou wel gefouilleerd hebben! En al had je een zaag, zoo groot als een wandelstok, dan zou je nog niet ver komen! Cijfer je mij weg?

— De hemel beware mij! riep Raffles uit. Negentig kilo!

— Drie en negentig! verbeterde de cipier trots, en spieren, geen vet!

— Dat is wel te zien! prees Raffles, wat een vingers! Ik wed dat je, net als bij den negerboxer Johnson wel een gulden door je trouwring kunt steken!

Raffles had even de hand aangeraakt, waarvan de dikke vingers nog altijd de ijzeren stang omklemd hielden, maar de cipier trok verschrikt zijn hand terug en riep:

— Wat doe je nu? Je prikt me, heb je spelden bij je?

Raffles opende dadelijk zijn hand, zonder dat de cipier zag dat het de verkeerde was, en antwoordde lachend:

— Misschien mijn nagel! Dat is nu mijn trots! Zie je, ik knip ze altijd heel puntig! Apropos, krijgen we gauw wat te eten?

De cipier, die het onbeduidende prikje al vergeten was, keek op zij naar de klok, boven de ingang deur, en antwoordde:

— Je zult nog een half uur geduld moeten hebben, want dan komen ze met de ochtendsoep. Raffles zuchtte maar hij wist goed zijn onrust te verbergen:

Een half uur was tamelijk lang — en hij moest hopen, dat het verdoovend middel niet al te snel werkte, want dan zou het geheele plan in duigen vallen!

De cipier wandelde weer terug naar zijn hokje en daar hield hij zich bepaald bezig met zijn petroleumstel want een oogenblikje later vervulde de prikkelende geur van goede koffie, die goed gezet was, de gang en de aangrenzende cachotten.

Men hoorde het gerammel van een kop op een schotel, en om de ongelukkige gevangenen nog meer te doen beseffen wat zij misten, mengde zich met de koffiigeur nu ook de opwekkende lucht van goede pijptabak.

De zieke begon te kreunen, en de cipier kwam dadelijk ongeduldig en boos toelopen en snauwde tamelijk luid door de traliedeuren:

— Wat moet jij nou weer?

— Ik wil eruit! steunde de man daarbinnen, die onzichtbaar bleef.

— Daar vertel je me niks nieuws! grinnikte de cipier, dat willen ze hier allemaal. Hou jij je nu maar kalm, dan zullen we straks wel eens den dokter laten komen, wanneer

die zijn ronde doet.

— Ik voel me zoo slap als een vaatdoek!

— Dat komt van het leventje dat je leidt, bestrafte hem de cipier. En hou nu je mond en laat me rustig mijn koffie drinken. Ik weet niet wat het is maar ik voel me ook niet al te frisch!

Raffles had de woorden gehoord en schrikte. Zou de dosis bij ongeluk te groot zijn geweest?

Het werd nu betrekkelijk stil in het smalle bijgebouw.

Men hoorde niets dan het zachte kreunen van den zieke, het op en neer loopen van een anderen arrestant in zijn nauw hok, als van een opgesloten wild beest in zijn kooi. En nu en dan het rammelen van de koffiekop van den cipier.

Traag kropen de minuten voorbij.

Finch verkeerde in zulk een spanning, dat hij niet meer in staat was, met Raffles van gedachten te wisselen, en maar bevend en stil op zijn krib zat.

Maar precies op tijd ging de ijzeren deur van het keukentje open, en Raffles begreep hieruit reeds, dat dit vertrekje door een tweede deur met de binnenplaats in verbinding moest staan.

Een man in uniform kwam te voorschijn, die in eene hand een soort van etensopper droeg, en in de andere een zestal etensblikjes, die hij achtereenvolgens uit den emmer volschepte, ze bij den steel houdend, om ze vervolgens door de tralies heen toe te steken aan de gevangenen.

Het was de man met de ochtendsoep!

Misschien was zij niet zoo fijn als in het restaurant van het Savoy of het Carlton Hotel, maar Raffles en Finch waren beiden hongerig, en zij ledigden het etensblik tot den laatsten druppel en aten ook den homp droog, bruin brood, die daarop volgde tot den laatsten kruimel op.

En het was alsof dat voedsel nieuwe kracht had geschonken aan Ted Finch, die nauwelijks kon wachten tot de kok cipier met zijn soep weer weg was, om fluisterend aan Raffles te vragen:

— Zou het ons lukken? Gaan we nu aan den gang?

— Nog een beetje geduld, Finch! Het is immers volstrekt niet zeker of onze dikzak al onder zeil is!

Op dat oogenblik kreunde de zieke in zijn cel op een erbarmelijke wijze.

Maar ditmaal kwam er niemand opdagen.

Het bleef volkomen stil in het kleine hokje, waar de cipier zijn koffie had gezet.

Het was dus wel duidelijk, dat het hem on-

mogelijk was, zich te bewegen.

Raffles wachtte nog even, en ging toen, uit een donker hoekje van het cachot de beide fijne instrumentjes halen die hij daar op den bodem had gelegd, onder zijn krib.

Het vijltje en het zeer dunne zaagje waren beiden afzonderlijk gewikkeld in een papierdun gummi. Zij waren niet veel langer dan een lucifer en zeker niet half zoo dik, en door wat oefening kon men ze heel makkelijk verbergen tusschen lippen en tandvleesch, zonder dat dit te merken viel aan de spraak.

„Het vijltje was rond, in den vorm van wat de vakman een „rattestaart” noemt, en had aan beide kanten een soort van oogje, waaraan men een veter of een eindje touw hon bevestigen. Op die wijze kon men het instrumentje stevig vastnemen tusschen twee vuisten en het met kracht heen en weer trekken.

En a heel spoedig had Finch ruimschoots gelegenheid, verbaasd te staan over de wonderbaarlijke vlugheid, waarmede dat kleine voorwerpje zich een weg baande door de ijzeren tralies.

Terwijl hij aan het werk was, nu en dan op houdend om te luisteren, keek Raffles naar hem, glimlachend, en zei tenslotte zachtjes:

— Dit vijltje is van horlogestaal gemaakt — ik bedoel van het staal waaruit men de fijnste veeren vervaardigd! En die tralies zijn maar van ijzer! Wij moeten maar hopen, dat het nog lang duurt, Finch, voor de gevangenisdirecties deze afsluiting van chroomstaal laat maken! Want dan zouden wij hier dagen werk hebben, vrees ik! Terwijl mijn vijltje door dit weeke ijzer gaat.....

— Als een warm mes door een kluit boter! vulde Finch grijnslachend den zin aan. En je hoort het ook bijna niet! Het is een wonder! Wat ben ik altijd een sukkel geweest, bij U vergeleken — En ik was nogal zoo trots op mijn spullen! Ik dacht wonderwat te kennen — en nu zie ik, dat ik een kruk ben geweest, een stumper! Neem me niet kwalijk, maar kan ik geen kleine cursus bij U komen nemen? Hola — wat was dat?

Hij had verschrikt opgehouden, want op niet verren afstand was ergens gelachen. Het was een proestlachje, en het kwam van den kant van het cachot, waar de zieke man zat opgesloten.

Raffles had ook opgehouden met zijn werk, en luisterde, met een diepe rimpel tusschen beide oogen.

De tralie waaraan het slot bevestigd was, zou aanstonds gemakkelijk los te maken zijn!

Was het de cipier, die zooeven gelachen had? Dat kon bijna niet, want die had een lage,

schorre lach. De zieke dan? Was die eensklaps genezen?

Plotseling scheen hem iets in te vallen, en hij vroeg zachtjes:

— Laat de man spreken, die daar zooeven lachte!

Er klonk zacht en vlug een reeks van woorden, in een geheel vreemde taal toegesproken, en het gelaat van Raffles verhelderde, en hij mompelde zachtjes voor zich heen:

— Ik had het kunnen weten! Die trouwe vriend! Henderson heeft Brand natuurlijk gewaarschuwd, en die heeft niet gearzeld, zich hier te laten opsluiten, om mij te helpen bevrijden! als het moest.

En in het oor van Finch fluisterde hij:

— Die zieke speelt maar comedie! Het is een goede vriend van mij, die zich heeft laten opsluiten om mij te redden!

— Dan is U wel gelukkig! zeide Finch met een zucht. Mijn vrienden, het is zonde dat ik het zeg, laten mij gewoonlijk stikken. Maar hoe kan hij U helpen. Heeft hij dan zelf instrumenten bij zich?

Raffles stelde de vraag heel zachtjes, en het antwoord van den trouwen Charles Brand kwam aanstonds:

— Ik heb een vijltje weten binnen te smokkelen! Maar ik hoorde je al aan den gang gaan. Moet ik het nog gebruiken?

— Niet noodig! Het slot is er dadelijk uit! Wacht maar tot ik je deur kom ontsluiten. Is Henderson in de buurt?

— In de achterstraat. Hij heeft een rooden baard om, je zou van hem schrikken. Maar er zitten nog twee andere menschen in de cachotten! Zullen die ons niet verklappen!

— Waarom zouden ze, als we ook hen in vrijheid stellen? De cipier zeide mij, dat er een bedelaar en een dronkaard naast ons zitten. Nu, het is niet elegant om dronken te zijn of te bedelen, maar misdaden zijn het niet!

Op dit oogenblik zette een heftig gesnurk in, hetwelk bewees, dat men zich althans om een der arrestanten niet behoefde te bekommeren. Dat was waarschijnlijk de dronkenlap, die over een paar uren toch weer zou worden weggezonden, na een boete tegen zich te hebben hooren eischen.

Raffles ging dus kalm voort met zijn werk, en vijf minuten later kon hij een stuk tralie met het heele slot eraan uit de deur nemen, die nu heel gemakkelijk geopend kon worden.

Nauwelijks had Raffles een blik in de richting van het hokje van den cipier geworpen, of hij zag daar den dikken man zitten, met zijn handen over zijn buik gevouwen, en diep in slaap.

Hij liep onmiddellijk op hem toe, lichtte even zijn oogleden op, trok de bloenoot en de potlood naar zich toe, die op tafel lagen en schreef vlug:

„Deze man slaapt niet uit luiheid, maar omdat ik het zoo wilde. John Raffles.”

Hij stak het papiertje met een punaize aan den muur vlak naast de deur, en nam de concierge zijn sleutelbos af.

Het eerste ontsloot hij de deur van de cel, waarin de gewaande zieke zat, en zeide vol bewondering tot Brand:

— Mijn hulde! Je hebt je uitstekend vermomd! Ik zelf had het niet beter kunnen doen! Men zou je geen drie uren meer te leven geven! En dit is zeker onze bedelaar!

Raffles stond voor een cel, waarin een zeer dikke man was opgesloten en wilde den sleutel al in het slot steken toen de dikzak bromde, die nauwelijks had opgekeken:

— Blijf af met je vingers! Waar bemoei je je mee? Laat mij maar zitten, ik heb het hier best! Morgen moet ik er toch al weer uit. Het is hier beter dan waar dan ook!

Raffles trad zwijgend achteruit, en keek een oogenblikje met smartelijke verbazing naar dien man met zijn dik pafferig gelaat, die zeker niet ouder kon zijn, dan veertig jaar, en liever in dit duistere hok was dan daar buiten, onder den vrijen hemel! Welk een ellendig leven moest deze man wel leiden, dat hij dit verblijf niet verkoos te verlaten!

— Maak maar dat jullie wegkomt — ik zal je niet verraden! Hier naast ligt er nog een, maar die is stomdronken, dus dien zou ik ook maar laten liggen!

Raffles begreep dat hij den kostbaren tijd zou verliezen door nog verder met den dikken man te praten. Hij maakte haastig de cel van Finch open, en toen sloop het drietal vlug naar het einde van de gang, tot de deur naar de keuken bereikt was.

Juist op dat oogenblik ging de deur open, en de kok verscheen.

Hij was zoo geheel en al overbluft door het zien van de drie mannen, die daar vrij rondliepen, dat hij reeds in zijn volle lengte op den vloer lag, zonder beweging, en gerekend te worden uitgeteld voor hij nog goed en wel begreep wat er gaande was.

De drie mannen stapten vlug over zijn lichaam heen, en Raffles trok de grendels terug van de deur, die naar de binnenplaats leidde.

Hij opende de deur behoedzaam, en keek naar buiten. Op de binnenplaats waren drie of vier manschappen bezig, hun paarden te roskammen.

De staldeuren stonden wijd open, en men kon de paarden voor hun ruiven zien staan. Maar wat nog beter was — de groote inrijpoort naar de zijstraat stond eveneens open.

Zoo juist was zeker een groote vrachtauto met een lading hooi binnengereden, en die was men nu bezig te ontladen. Het hooi werd in groote bosschen opgeheschen naar een der zolders boven de stallen.

De auto stond zoodanig, dat zij een vrij groot gedeelte van de inrijpoort versperde — het zou niet zoo gemakkelijk zijn, daar zoo spoedig met een paard langs te komen.

Raffles glimlachte, en gaf haastig zijn instructies. Het volgende oogenblik trok hij de deur wijd open, en daar liepen de drie mannen al wat zij loopen konden, dwars over de binnenplaats!

Zij waren haar al voor driekwart overgestoken, toen een der agenten van zijn paard opkeek, en het drietal gewaar werd. Zijn eerste geweging was een greep naar zijn revolvertasch, maar het noodlot wilde dat al die roskammende mannen wel werkkleederen, maar geen wapens droegen!

Er bleef nu niet veel anders over dan zoo hard mogelijk te schreeuwen, maar daarmede houdt men geen vluchtelingen tegen! De drie mannen waren al om de auto heengelopen en onder de koetspoort. Een halve seconde later stonden zij op straat, en achter hen klonk het woedende getier van de agenten want er waren twee paarden losgebroken, verschrikt door het geschreeuw, en die richtten nu een groote verwarring aan.

De drie vluchtelingen maakten er een dankbaar gebruik van, en snelden zoo vlug zij maar konden door de stille achterstraat. De motor van de auto die daar wachtte bromde reeds. Een seconde later stootte het voertuig in een sneltreinvaart de straat uit, en was om een hoek verdwenen, voor de woedende en scheldende agenten op hun beurt kwamen opdagen.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret”!

HOOFDSTUK VI.

HET GELD.

Dien avond omstreeks tien uur zaten Raffles en Brand in een klein wijnhuis, gelegen in een smalle, morsige straat, niet ver van het ondergrondse vergaderlokaal van de bedelaarsclub. Wat verder zat Henderson, heel alleen, en die zich hield als of hij het tweetal in het geheel niet kende. Alle drie de mannen droegen het gewaad van varensgezellen, en schenen aan het passagieren te zijn.

Raffles had al een paar malen op de klok boven de deur gekeken, en merkte tenslotte zachtjes op:

— Er zal hem toch niets overkomen zijn?

— Wie weet heeft de politie dien armen Finch al weer gevat! zeide Brand, medelijdend. Hij is ongetwijfeld een schavuit maar in deze zaak heeft hij zich werkelijk toch netjes tegenover je gedragen!

— Dat heeft hij zeker! Menig ander zou mij dadelijk verraden hebben, in de hoop zelf vrij te loopen! En wat een tegenslag voor den armen drommel, toen hij moest bemerken, dat men hem zijn schat ontroofd had, dien hij onder den afvalton had verborgen!

— Ik dacht, dat hij zich de haren uit het hoofd zou rukken! zeide Raffles glimlachend. Het is dan ook een heel bedrag voor zulk een man. Natuurlijk is het ook in handen van de Raven, Brand! Het is niet aan te nemen, dat louter bij toeval iemand op die eenzame binnenplaats kwam, en daar die vuile ton verschoof, om te zien, of er niets onder lag! Neen, het moet gezien zijn, toen hij het verborg!

— Kan de politie geen onderzoek hebben ingesteld en het geld gevonden hebben?

— Nu, dat klinkt niet erg waarschijnlijk! Wat viel er te onderzoeken op dat smerige erf? Hoe het ook zij, onze arme Finch is letterlijk wanhopig! Hij zou den geheelen middag besteden aan een onderzoek, zei hij! En de man, die het wegnam — die zal zich voor hem in acht

moeten nemen! Intusschen — ik hoop waarlijk, dat hij komt, want op het oogenblik is hij de eenige, die ons iets kan zeggen, aangaande de verblijfplaats der Raven. Misschien is de buit nog niet eens verdeeld. Als dat wel het geval is, zullen wij moeite hebben, er nog iets van te achterhalen!

— Maar — s het eigenlijk wel de moeite waard Edward, voor een betrekkelijk gering bedrag onze huid te wagen? vroeg Brand na eenige oogenblikken.

— Een bedrag is nooit gering, Brand, als het mij wordt ontnomen door een schavuit, die mij nu achter mijn rug denkt uit te lachen! zeide Raffles rustig. Je vergeet bovendien het zeer groote bedrag, dat de bedelaars juist zouden verdeelen, en dat zij ook gestolen hebben! De bedelaars zullen het spoedig genoeg weer bijeen hebben — maar mijn armen, en daarmee bedoel ik de werkelijke armen, die gebrek lijden, en toch hun hand niet willen ophouden, kunnen het heel goed gebruiken! Die Svendrup was niet veel zaaks. Brand — en het appeltje dat ik met hem te schillen had, zou hem zeker bitter hebben gemaakt. Hij mag van geluk spreken, dat hij voor het oogenblik buiten mijn bereik is.

Brand zei niets meer. Hij wist dat Raffles deze onderneming niet alleen voor zich zelf op touw had gezet, maar voor een groot deel om Finch te helpen. Raffles had hem het geld nu eenmaal afgestaan, en zijn rechtvaardigheidsgevoel kon niet toelaten, dat die arme drommel, hij mocht dan zijn wat hij wilde, platzak huiswaarts zou moeten keeren, als slachtoffer van de bende de Raven. Misschien zou hij later nog wel eens tegenover Finch komen te staan. — Maar in deze zaak was hij zijn medestrijder geweest, en daarom wilde hij hem niet in den steek laten.

Intusschen was het reeds bij half elf, en Brand begon zich al ernstig ongerust te maken,

toen de deur van het wijnhuis weer werd geopend, en Finch binnentrad.

Hij zag er opgewonden uit, en zijn kleine muizenooigjes schitterden.

Hij keek eerst even onderzoekend rond, zeker om te zien of hij geen stille agenten van zijn kennis kon ontdekken, en liep toen regelrecht op Raffles en Brand toe.

— Neem me niet kwalijk dat ik wat laat ben, begon hij zachtjes, maar het ging niet anders. Ik heb veel moeten rondsnuffelen. Maar ik geloof dat ik ze nu te pakken heb! Ik ben Tiger Mary tegen het lijf geloopt! Kennen jullie die?

— Ik geloof niet, dat ik het genoeg heb, zeide Raffles glimlachend. Een vriendin van je?

— Vroeger geweest. Toen kreeg ik de bons — maar nu is zij er zelf uit gegooit, — en nu zij de sigaar is, sta ik in eens weer bij haar in de gunst! — Ja dat gaat zoo! Ze had pas vier maandjes opgeknappt, voor een laadje ergens in een bazar van Selfridge, en toen ze weer naar Mike Daring terug wilde, zei die, dat ze kon ophoepelen! Dat heeft ze zich erg aangetrokken, en toen ze mij nu daarnet toevallig op straat op mijn teenen trapte, waren wij het gauw eens!

— Wie is Mike Daring? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Nooit van Mike gehoord? vroeg Finch op een toon van ongeloof. Maar mijn waarde heer, dat is een van de beruchtste aanvoerders van de Raven! Kapitein is zijn rang en ze zijn allemaal als de dood voor hem! Tiger Mary mocht hem heel graag, en U begrijpt wel dat ze nu schuimbekt en hem graag een poets zou willen spelen! Hij was bij den overval, gisternacht! Ze zegt, dat hij de centen nog heeft!

— Ik geloof, dat ik licht begin te zien! zei Raffles glimlachend. Waar is de jonge dame nu?

— Ze staat buiten en wacht! Maak je niet ongerust — namen heb ik niet genoemd! Ze weet niet wie je bent! Maar ze durft niet binnen komen, want ze staat nog bij den kroegbaas hier in het krijt!

— Maar ze loopt groot gevaar, als ze zoo'n kerel als Mike Daring aanvalt! merkte Brand op.

— O, dat kan haar geen steek schelen! zeide Finch, schouderophalend. Ze is erger dan een man! Ze staat nergens voor. Daarom noemen ze haar ook Tiger Mary en of jullie meedoen of niet — ze gaat hem van nacht toch opzoeken om een woordje met hem te spreken. Ze weet precies waar hij zit — hij en zijn mannetjes. En wat mij aangaat, ik

zou het nog liever heelemaal alleen doen, dan er van afzien! Dat dieventuig! Die schooi-ers!

Raffles bracht hem met een gebaar tot kalmte, greep zijn pet en zei:

— Houdt je maar bedaard, wij laten je niet in den steek! Heeft hij het geld in zijn eigen woning?

— Nu nog wel — maar als we tot 12 uur wachten, is het foetsie! Dan komen die jongens om hun aandeel te halen. En de politie heeft ook al weer iets in den neus! Als we niet voortmaken, zijn we gepiept.

De drie mannen stonden op, Raffles betaalde, en daarop betraden zij de duistere straat. Henderson volgde onopvallend. Drie huizen verder stond een nog jonge vrouw, met een bleek gezicht, dat zeker mooi zou zijn, als de vlamme oogen niet zulk een duistere, dreigende uitdrukking hadden. Zij lagen vrij diep in het hoofd en keken Raffles en Brand beurtelings onderzoekend aan. Haar stem klonk schor, toen ze, blijkbaar tevreden gesteld, fluisterde:

— Ted staat voor jullie in, dat is me voldoende. En als jullie willen helpen, dan is het best! Maar wat ik met Mike heb te verhandelen — daar steken jullie je neus niet in, begrepen? Dat is een zaak tusschen ons beiden! Hij heeft me beleedigd, gruwelijk beleedigd, en ik ben er de vrouw niet naar, om dat te verdragen!

— Als dat onderhoud maar niet plaats heeft in onze tegenwoordigheid! zeide Raffles koeltjes. Voor het overige willen wij ons niet in Uwe particuliere aangelegenheden mengen!

— Vooruit dan maar! En zachtjes aan, want het beest heeft ooren als een vos en als hij eerder bij zijn revolver is dan jij, dan zie je de zon morgen niet meer!

— Drommels, het schijnt dat we een opwindend slotbedrijf tegemoet gaan! spotte Raffles. Nu, wij zijn gewaarschuwd! Op weg dan maar!

En de tocht begon. Tiger Mary en Finch liepen vooruit, twee meters daarachter volgden Brand en Raffles, en dertig passen daarachter sloot Henderson den stoet.

Een half uur liepen zij zoo door, straat in, straat uit. Nu en dan door een smalle stikdonkere steeg, tot de vrouw den arm opstak, toen ze bij een soort van een heel klein binnen pleintje waren gekomen, in een der oudste en somberste gedeelten van die armoedige stadswijk. Er brandde maar een enkele gaslantaarn, die bitter weinig licht gaf. De vrouw kwam terug loopen, en fluisterde heel zachtjes:

— Hij is thuis, maar hij heeft een post uitgezet! Er staat er een voor de trap op wacht!

Wie van jullie is de sterkste, en gaat het best met zijn mes om ?

— Ho wat! viel Raffles haar in de rede. Waarom moeten er dadelijk messen meespreken? Is het niet voldoende als de man machteloos wordt gemaakt ?

De zwarte oogen van de vrouw flikkerden minachtend, en zij nam Raffles van top tot teen op, terwijl ze langzaam, en wat sarrend zei :

— Kun je geen bloed zien, jongetje ? Bang voor een prik ? Wil ik het soms doen ?

— Dat is niet noodig ! antwoordde Raffles koeltjes. Maar ik ben niet van het slag, dat een man verraderlijk van achter neersteekt ! Een slag is voldoende — als hij maar geen geluid geeft ! Wijs hem mij aan — ik zorg voor de rest !

Schouderophalend deed de vrouw weer een paar stappen terug en wees haastig naar een oud, smal huis, waarvoor een duistere gedaante te zien was. Raffles zette zijn pet schuin op zijn hoofd, en kwam de steeg uitwaggelen, lallend als een dronken man. De wachtpost kreeg pas argwaan toen het te laat was. Hij greep nog naar zijn mes, maar reeds had de vuist van Raffles, bliksemsnel uitschietend, hem neergeveld en hij viel als een boom, die dicht boven de wortels is doorgezaagd. Brand kwam dadelijk toesnellen en bond en knevelde den man volgens de regels der kunst, terwijl Tiger Mary een beetje minachtend maar toch niet zonder bewondering voor dat vlugge en stille werk toekeek.

Nog altijd was Henderson in de achterhoede.

Vlug en zacht liepen allen naar boven, totdat Mary stilhield op een donker portaal en wees op een deur, waaronder een lichtschijnsel zichtbaar was.

— Maar de deur is dicht en ik weet hun wachtwoord niet, fluisterde Mary.

Maar Raffles duwde haar opzij, en voor het eerst zag zij de reusachtige gedaante van Henderson.

— Indrukken James — maar je moet er niet tweemaal over behoeven doen, beval Raffles kortaf.

Henderson knikte, klom de bovenste treden op, deed een paar groote stappen, en wierp het volle gewicht van zijn sterk lichaam tegen de deur, die bij den eersten aanval bezweek, en krakend openspleet.

De vier kerels daar binnen waren zoo verast, dat zij zelfs niet den tijd hadden, hun wapens te grijpen. Alleen de aanvoerder, Mike

Daring kon nog zijn revolver ter hand nemen, maar Raffles sloeg ze hem onmiddellijk uit de vingers, en toen was het overige kinderspel.

Op de tafel stond het ijzeren kistje dat Raffles wel kende, en daarnaast lag een kleine zak van grof linnen, die bol stond, en er eveneens veelbelovend uitzag. In een oogwenk had Brand zich van zak en kistje meester gemaakt, terwijl Henderson, met zijn revolver in de hand, de vier kerels ontwapende. Allen bleken brownings, messen en boxbeugels bij zich te hebben. Zwijgend, vaal van woede, moesten zij dit alles toelaten.

— Ga daar binnen, want we sluiten jullie op !

Op dat oogenblik was Tiger Mary met sluipende schreden op Mike Daring toegetreden, en siste hem toe, terwijl haar oogen van haat fonkelden :

— Je hebt me weggejaagd als een hond, hè ? Daar zul je voor boeten, jij beest !

Ze had haar hand opgeheven, waarin iets flikkerde, en zou toestooten en den weerloozen bandiet haar vlijmscherp mes in de borst steken, toen Raffles, die haar niet uit het oog had verloren, haar pols greep en haar het mes ontwong.

— Niet van die grappen waar ik bij ben, zeide hij en zijn stem klonk ijskoud. Dat was afgesproken. Je ziet dat de man weerloos is. Geen sluipmoord, zoolang ik het verhinderen kan ! En nu daarbinnen !

Met gebogen hoofd en woeste verwenschingen slakend gingen de ontwapende bandieten het zijvertrek binnen, en dadelijk werd de deur achter hen gesloten.

Stil en vlug gingen Raffles en zijn helpers de trap weer af. In een donker hoekje gaf Raffles Finch zijn aandeel — en meer dan dat.

Toen zei hij zacht, met de hand van den inbreker in de zijne, en hem strak aanziende :

— Ik denk, dat wij elkander wel niet meer zullen terugzien, Finch. Ga nu maar je eigen weg, en tracht die vrouw terug te houden van een daad, die haar weer tien jaren van haar vrijheid kan kosten. Wat jou zelf betreft — je hebt nu heel wat geld. Wees verstandig, en tracht er iets behoorlijks mee te beginnen ! Denk aan de cel — gebruik je verstand !

De kleine, magere man lachte heel even, en zei :

— Je meent het goed met me, John Raffles. Ik geloof niet dat ik je raad zal opvolgen. Het zit te diep in me. Maar misschien — je kunt nooit weten — misschien doe ik toch

wel mijn best om eens wat anders aan te pakken! En hoe het ook moge afloopen met me — ik zal deze twee nachten niet gauw vergeten! Ik heb een man leeren kennen, waar nog een hart in zit! Als je ooit in de piepzak komt — roep om Ted Finch, en hij zal voor je door

een vuur gaan!

Een handdruk, die de vingers van Raffles pijn deed, en toen verdween Finch aan de zijde van Tiger Mary in de ondoorgrondelijke duisternis van een der smalle, sombere steegjes

---

De volgende aflevering bevat:

Knock-out!

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885